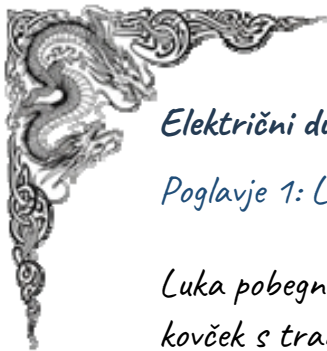

OUT NOW!

Električni Duh
prva knjiga

Električni duh: Knjiga na kratko

Poglavje 1: Londonski spopad prebije mrežo Sindikata

Luka pobegne iz varne hiše, ko ga Sindikat odkrije. Med begom v kombiju najde skrivnostni kovček s tranzitnim žetonom, ki mu razkrije koordinate. Teče po londonskih ulicah, lovci pa mu sledijo in rušijo celotno sosesko, da bi izbrisali vse sledi.

Poglavje 2: Dešifriranje v podzemlju

V podzemlju postaje London Bridge Luka odkrije, da žeton komunicira z njegovimi spremenjenimi živci in ustvarja koordinate, vidne izključno zanj. V boju iz bližine uporabi svoje borilne sposobnosti in onesposobi lovce, vendar ga vsaka uporaba moči hudo izčrpa.

Poglavje 3: Globoki tir pod Waterloojem

Po hudem boju Luka aktivira svojo notranjo energijo (črj), da bi zacelil poškodovane živce. To mu vrača nadzor, a za ceno popolne izčrpanosti. Pobegne s vnaprej programiranim kombijem, v katerem je našel kovček.

Poglavje 4: Kvantni preskok v temi

Na postaji Waterloo mora uporabiti žeton, da bi se spojil z generatorjem. Sindikat ga napade z elitnim odredom. Luka sproži eksperimentalno tehnologijo, ki ujame celotno okolico v stanje kvantne superpozicije, in se skozi črvino teleportira v skrit laboratorij.

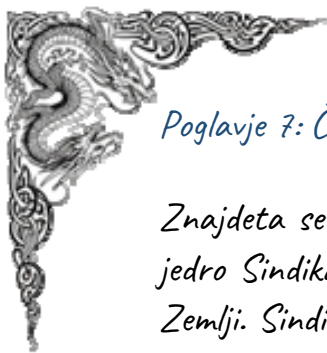
Poglavje 5: Močna sila v jedru laboratorija

V laboratoriju Singularitet Luka ugotovi, da je njegova atomska struktura zaradi kvantnega skoka nestabilna in da lahko razpade. Skrivnostna figura (najprej samo glas) mu svetuje, naj z vsadkom stabilizira svoje jedro, še preden Sindikat prebije stene.

Poglavje 6: Teorija strun in ogledalo antimaterije

Skrivnostna figura je umetna inteligenca, ki temelji na zavesti dr. Elene Vance. Luki razloži, da so ju našli prek povezave vesoljskih strun. Uporabita antimaterijo, uničita napadalce in skupaj skočita v portal, ustvarjen s pospeševalnikom, medtem ko se laboratorij ruši.

Poglavje 7: Črna luknja in gravitacijski podaljšek

Znajdeta se na orbitalni postaji Singularnost, ki jo poganja umetna črna luknja. To je jedro Sindikatove mreže, ki skozi ukrivljanje prostora-časa nadzoruje čas in dogodke na Zemlji. Sindikatove čete prispejo v orbito, a se zaradi počasnejšega teka časa blizu luknje za Luko premikajo z blazno hitrostjo.

Poglavje 8: Entropijska zanka in zlom simetrije (delni povzetek)

Luka se sooči s plovili, ki se zaradi časovnega zamika premikajo izjemno hitro. Elena mu svetuje, naj izkoristi entropijo proti njim, saj njihovi sistemi zaradi hitrega delovanja prehitro sproizvajajo odpadno energijo. Luka začne destabilizirati črno luknjo z izkoriščanjem zloma njenih simetrij, kar povzroči uničenje podatkovnih tokov na Zemljo.

Poglavje 9: Kozmični horizont in črvina

Luka skozi črvino pristane v tujem gozdnem svetu, kjer sreča skrivnostnega prebivalca. Ta mu razkrije, da je prečkal mejo med realnostmi in da se portal hitro zapira. Medtem ko se bližajo Sindikatovi lovci, se Luka odloči za vrnitev.

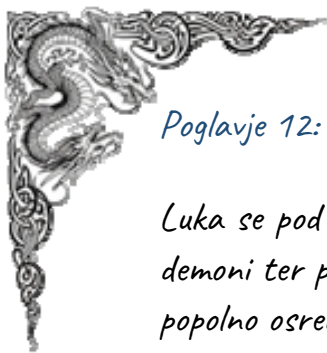
Poglavje 10: Ponastavitev sistema in svoboda

Luka se vrne v London, kjer je Sindikatov sistem propadel, ljudje pa so osvobojeni nadzora. Z magičnim kamnom iz drugega sveta v roki se zaveda, da je njegov boj dobil nov pomen – ne le preživetje, temveč iskanje popolne svobode.

Poglavje 11: Shaolinsko zatočišče

Luka najde zatočišče v shaolinskem samostanu, kjer menih Kao vodi njegovo okrevanje. Skozi dihalne vaje, meditacijo in Taiči se Luka počasi nauči zaznavati in obvladovati svojo notranjo energijo (či). Njegov preboj pride, ko naravni odziv telesa spontano ustvari zaščitni val čija, ki odbije udarec. Kao mu razkrije, da je prava moč v tem, da se te energije ne uporablja kot orožje, temveč da z njo premika svet v sebi.

Poglavje 12: Usmerjeni pritisk

Luka se pod Kaovim vodstvom poglobi v najtežjo obliko meditacije, kjer se sooči z lastnimi demoni ter prenese usmerjen pritisk mojstrovega čija. Njegov nadzor doseže vrhunec, ko s popolno osredotočenostjo in brez napora dvigne 35 krogel hkrati. Ko mu Kao naznani, da je pripravljen, Luka ve, da se mora vrniti v svet – ne kot bežec, ampak kot popotnik, ki v sebi nosi popolnoma obvladano in mirno moč.

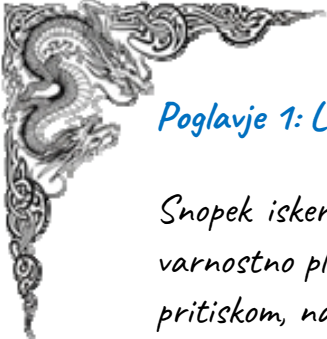
Poglavje 13: Električni duh Ljubljane

Luka se vrne v z meglo in snegom obdano Ljubljano, kjer s pomočjo shaolinskih veščin obvladovanja čija in vijoličastega kamna popolnoma umiri svoje nestabilno jedro. Ko ga na Prešernovem trgu obkrožijo lovci Sindikata, Luka s silo volje povzroči kvantni zlom opazovalnih senzorjev in se razprši v makroskopsko superpozicijo. Brez nasilja ali eksplozij se preprosto prelije skozi prostor in izgine v podzemlje Grajskega griča, s čimer za seboj izbriše vsako sled kot pravi električni duh.

Poglavje 14: Nevidna kulinarika svobode

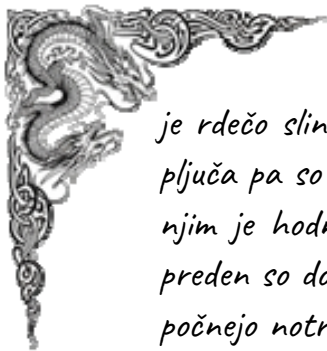
V Ljubljani Luka s pomočjo vijoličastega kamna dokončno uniči preostanek Sindikatovega vsadka, s čimer se popolnoma izbriše iz njihovih podatkovnih baz in postane neviden za omrežje. Brez težav se izogne trem operativcem na trgu ter jim z izpiljenim shaolinskim gibanjem v žepe neopazno podtakne izzivalna sporočila. Nato se umakne v slaščičarno ob Ljubljani, kjer v popolnem miru uživa v čokoladni sladici ter proslavlja vrnitev svoje človečnosti in svobode.....

Poglavje 1: Londonski spopad prebije mrežo Sindikata

Snopek isker je izbruhn timer iz opeke, ko je Luka s spodnjim delom dlani udaril v zarjavelo varnostno ploščo. Zvok ni bil toliko glasen kot dokončen – kovina je močno zaškripala pod pritiskom, nato pa se je tanko ožičenje pretrgalo s kratkim, mokrim pokom. Za utrip srca so se luči v varni hiši stabilizirale, nato pa zatrepetale, kot bi jih nekdo udaril v grlo, in hodnik je potonil v utripanje bolno rumene svetlobe. Iz notranjosti varne hiše je odjeknilo udarjanje škornjev; preveč jih je bilo, preveč usklajenih. Težki podplati so udarjali ob goli beton v ritmu, ki je Luki pognal adrenalin naravnost v tilnik. Luka si ni mogel privoščiti luksuza, da bi se pretvarjal, da gre za nesporazum. Sindikat ga je že našel in je le čakal na trenutek, ko bo povzročil hrup, na trenutek, ko bodo njegove roke postale panične namesto natančne. Vedel je, kako delujejo – če jim daš sekundo obotavljanja, jo spremenijo v tvojo krsto. S sramom je z ramo odrinil težka vrata in pustil, da ga pogoltne ulica. Hladen, vlažen londonski hlad se je takoj začel vleči po njegovi potni koži, zrak pa je bil težak od vonja po bližnji Temzi in gnitju. Opeka je bila spolzka od stare umazanije in stoletnih saj, ulična svetilka zgoraj pa je metala ostro zlato svetlobo čez luže, v katerih se ni odsevalo nič čistega – le mavrični sijaj razlitega motornega olja in umazana megla. Lovec v temnem, nepremočljivem plašču je prvi stopil med vrata. Njegov obraz je bil skrit v senci kape, a cev orožja je bila dvignjena in popolnoma stabilna, kot da je odsun le zgodba, ki jo pripovedujejo nabornikom. Moški ni dihal pospešeno; bil je le podaljšek stroja. Lukovo telo se je premaknilo, še preden so ga misli sploh utegnile dohiteti. Njegovi refleksi, izurjeni do točke, ko so delovali mimo zavesti, so prevzeli nadzor. Zasukal se je naravnost v linijo strele, s čimer je zmanjšal lovčev reakcijski čas, in zagrabil nasprotnikovo zapestje. Stisk je bil nenavaden – občutek je bil, kot bi grabil gost, mračen dim, saj je bil moški oblečen v balistično tkanino, ki je drsela pod prsti. Luka je prenesel vso svojo težo naprej in s čelom udaril naravnost v koren njegovega nosu. Udarec je počil z ostrim, suhim zvokom, ki ne sodi v človeški sklep ali kosti. Lovčeva glava je trznila nazaj z grozljivo silo; njegovo orožje se je povесilo, prsti pa so refleksno spustili sprožilec. V tistem delčku sekunde se je zdelo, kot bi se svet okoli njiju upočasn timer za eno stopnjo, kot bi se čas raztegnil pod težo nasilja. »Luka!« je nekdo zavpil iz globlje uličice. Glas je bil popačen, napet od panike ali besa – v Londonu je bilo to težko ločiti, saj je imelo vsako čustvo v teh stranskih ulicah v sebi pridih hladnega jekla. Opozorilo se ni dokončalo. Drugi lovec, skrit v temi nekoliko dlje ob zidu, je ustrelil z začetka ulice. Krogla ni zadela Luke – za nekaj centimetrov je zgrešila njegovo levo uho in zadela staro steno poleg njega. Udarec je raztreščil stoletno malto in rdeč omet, siloviti pritisk pa mu je med zobe poslal oster, suh drobir. Luka je okusil kri tam, kjer so se njegova usta preširoko odprla, da bi vdihnil hladen zrak okoli prvotnega šoka. Pljunil

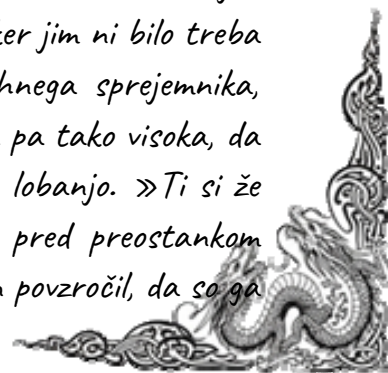

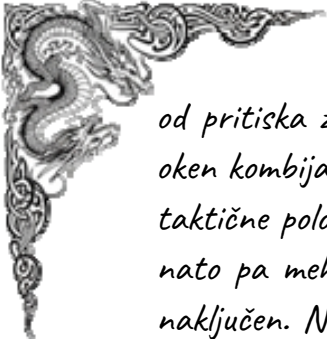
je rdečo slino in stekel. Njegovi težki škornji so pljuskali po mokrem, neravnem pločniku, pljuča pa so ga že pekla od zraka, ki je imel okus po dizlu, vlagi in prahu stare opeke. Za njim je hodnik varne hiše znova zabliskal, luči so kašljale v svojem umirajočem ritmu, preden so dokončno ugasnile. Luka ni pogledal nazaj dovolj dolgo, da bi videl, kaj natanko počnejo notri, a je to začutil v sami strukturi okolice. Vibracije so se prenašale skozi tla. Les v stenah je malenkost popustil, kosti stare stavbe so se pritoževale pod težkimi rokami, ki niso ugibale, ampak so natančno vedele, kje so nosilni stebri. Sindikat ni hitel. Sindikat ni bil paničen zaradi njegovega pobega. Sindikat je razstavljal celotno sosesko, korak za korakom, da bi ga stisnil v kot. Southwark se je zožil v ulični kanjon, kjer so visoke, zapuščene viktorijanske skladiščne stavbe zakrivale tisto malo neba, kar ga je ostalo nad Londonom. Ulica se je končno odpirala pri nakladalni rampi, kjer je napol nagnjen, z desnim kolesom na pločniku, stal starejši dostavni kombi. Njegove rumene utripalke so svetile v neenakomernih, nervoznih izbruhih. Luka je takoj opazil ritem. Ta ritem ni bil naključen zaradi okvare na elektriki; bil je vnaprej programiran metronom za načrt nekoga drugega.

Past ali rešilna bilka – ločnica med njima je bila tanka kot rezilo.

Lukovi prsti so mravljinčili s tisto znano tujostjo. Živci v njegovi desni roki, poškodovani ali morda spremenjeni med njegovim časom v sistemu, so bili preveč občutljivi, preveč vneti, da bi nevarnost interpretirali kot preprosto gibanje. Vsak dražljaj je bil bolečina, vsak šum grožnja.

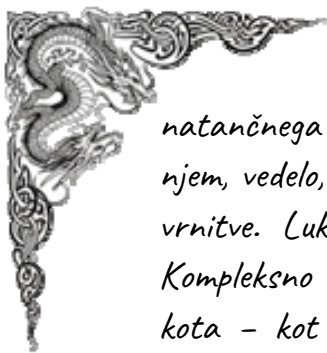
Usmeril se je naravnost proti kombiju. Ne zaradi kritja, saj je bila pločevina pretanek ščit pred streli Sindikata, in ne zaradi udobja. Zaradi hitrosti. Zaradi edine možnosti premika. Kljuka stranskih drsnih vrat kombija se je obrnila pod njegovim stiskom z nepričakovano lahkoto. Odklenjeno. Seveda je bilo. Pripravljeno natanko zanj. Sunkovito jih je odprl in zdrsnil v temno notranjost, težak vonj pa ga je zadel v istem trenutku, ko je zaprl prostor – vonj po starem, vlažnem kartonu, zažganem dizelskem olju in nečem preveč čistem, rahlo kovinskem, kar ni pripadalo nobeni običajni dostavni službi. To je bil vonj po vojaški elektroniki. Tla kombija so vibrirala pod njegovimi škornji, ko so se uličice za njim znova napolnile s koraki. Težki podplati. Blizu. Premišljeni. Niso tekli, ker jim ni bilo treba – zapirali so izhode. »Ne –« je spet zalajal radijski glas iz majhnega sprejemnika, skritega nekje pod armaturno ploščo. Bil je ojačan in oster, frekvenca pa tako visoka, da je Luka imel občutek, kot bi bil zvočnik vgrajen neposredno v njegovo lobanjo. »Ti si že obkoljen, Luka. Ne bodi –« Luka je zaloputnil težka drsna vrata pred preostankom stavka. Zvok zapiranja je kovinsko odjeknil od golih sten notranjosti in povzročil, da so ga

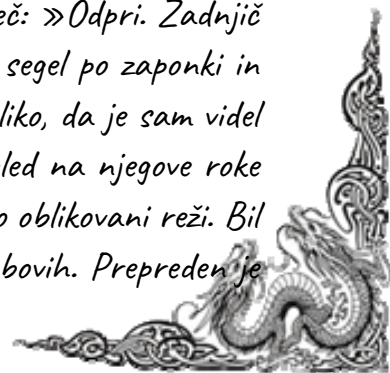
od pritiska zbolele čeljusti. Sklonil se je nizko, držeč glavo globoko pod linijo umazanih oken kombija, in poslušal. Lovci zunaj niso le zasledovali. Prebijali so se na točno določene taktične položaje. Slišalo se je grobo praskanje taktične opreme blizu zunanje stene ulice, nato pa mehak, hidravlični klik, ki se je skozi pločevino prenesel preveč čisto, da bi bil naključen. Nekaj težkega se je premaknilo zunaj, ne kot nekdo, ki bi se spotaknil v temi, ampak kot operater, ki zanesljivo odpenja zadnji del pasti. Lukov pogled se je v temi usmeril proti zadnjemu prostoru vozila. Notranjost je bila predelana – tovarniške plastike ni bilo več, zamenjale so jo plošče, ki so bile preveč gladke, robovi pa preveč natančni za navaden kombi. Nekdo je vozilo ogulil do samega okostja in iz njega naredil nekaj drugega – mobilno operativno celico. Pod šibko, utripajočo svetlobo, ki je prodirala skozi zadnje steklo, je pod lažno talno ploščo sedel zagozden tanek kovinski kovček. Zavarovan je bil z mehansko zaponko, ki je bila videti, kot bi jo nekdo previdno zategnil le nekaj minut nazaj, nato pa jo pustil tam zanj. Kot izziv. Kot vabo. Premaknil se je hitro, a njegove roke niso zaupale prostoru. S spodnjim delom dlani je pritisnil na hladno zaponko in s prsti tipaje iskal skriti sprožilni mehanizem, s katerim bi preprečil morebitno eksplozijo. Njegovi členki so se dotaknili hladnega kompozitnega materiala na ohišju in koža na prstih mu je znova zamravljinčila. Zdelo se je, kot bi imel kovček svojo lastno statiko, droben električni naboj, ki mu je ježil dlake na rokah.

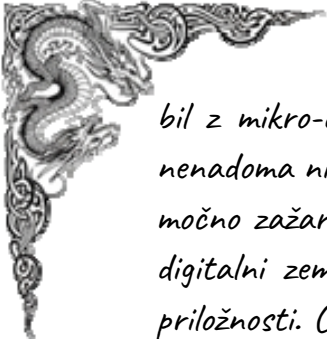
Ko se je zaponka končno sprostila, se je to zgodilo z mehkim, dokončnim klikom. To je bil natanko takšen zvok, kot si ga želel slišati, ko si sam gradil past, za katero si pričakoval, da jo bo nekdo nepreviden sprožil. Luka je zadržal dih, a eksplozije ni bilo. Potegnil je težak kovček na prosto in ga stisnil ob stegno, da bi stabiliziral svoje tresoče se roke. Kovina je bila nenavadno hladna – dovolj hladna, da ga je skozi tanko blago hlač spekla do gole kože. Za sekundo je le nepremično ležal in poslušal ulico skozi tanke stene kombija. Zunaj se je odvijal balet uničenja: škornji na mokrem pločniku so se ustavili, nekdo je prigušeno zaklel v voki-toki, iz notranjosti varne hiše pa je odjeknil votel, težek zvok nečesa, kar so premikali z mehansko silo. Zvenelo je, kot bi iz živega telesa odstranjevali organe – hladno, sistemsko, nepovratno. Nato je zagledal simbol, vtisnjen v pokrov kovčka. To ga ni zadelo kot prepoznava, kot jasen spomin na preteklost, ki jo je poskušal izbrisati. Zadelo ga je kot fizični odziv – njegovi možgani so poskušali sestaviti pomen iz ostre geometrije, ki mu je povzročala slabost. Vzorec linij, tankih kot kirurške praske, je bil prepleten z majhnim, namernim prelomom v samem središču. To je bila vrsta znaka, ki ni želel biti prebran neposredno od spredaj, saj je pod pravim kotom deloval popačeno. Bila je koda, namenjena branju v gimanju. Vrsta vojaškega markerja za tiste, ki nimajo časa čakati. Želodec se mu je stisnil v tesen voz. Ne zato, ker bi jo že kdaj videl v kakšni mapi in se spomnil

natančnega konteksta, ampak zato, ker je njegovo celotno telo, vsak prebujeni živec v njem, vedelo, kaj pomeni naleteti na ta znak. Pomenilo je smrtno obsodbo ali pa pot brez vrnitve. Luka je nagnil pokrov proti šibki rumeni svetlobi utripalke zunaj kombija. Kompleksno vezje, ki je prepredalo kovček, se je v tistem trenutku odzvalo na spremembo kota – kot las tanke bakrene in srebrne linije so zažarele, ko so se prebudile pod minimalno osvetlitvijo. Znotraj okvirja geometrijskega simbola se je nenadoma pojavil trak drobnih znakov. Bili so bolj vgrajeni v samo teksturo kovine kot pa natisnjeni. Figure so se izrisale jasno, kot bi ves čas čakale na natanko tisti pravi kot svetlobe, ki ga je ujel. Pod znaki se je začelo oblikovati dinamično zaporedje koordinat. Številke in črke so se spreminjale, tekle pred njegovimi očmi in sprva so bile videti kot popolnoma nesmiseln niz podatkov. Nato pa so se ustalile in mu padle pred oči kot neposreden fizični udarec. Prepoznal je format. Bilo je blizu. Preblizu, da bi bilo varno. Radijski glas je ponovno predrl zvočno izolacijo kombija, a tokrat ni prihajal izpod armaturne plošče. Bil je glasnejši, bližji, kot bi govorec sam stopil med stene kombija, tik za njegov hrbet. »Luka. Prinesi ga ven. Ne bodi norec. Veš, kako se to konča, če ga obdržiš.« »Utihni,« je med zobmi zamrmral Luka, a so bila njegova usta suha in nerodna okoli besed. **Ni imel časa za pogajanja ali poslušanje njihovih psiholoških igrice.** Imel je čas le za prevzem. Za takojšen pobeg. Za karkoli že so te koordinate obljubljale na drugi strani tega pekla. Zunaj je ulica odgovorila z novim, grozljivim zvokom: globokim škrcanjem, ki je prihajalo iz same strukture stare varne hiše. To ni bilo nenevarno, naravno škrcanje stare stavbe, ki se z leti useda v mehka londonska tla. Ampak to je bila namerna, nasilna pritožba materiala – težek les in masivna opeka sta se premikala, ko se je teža celotnega bloka umetno spreminjala. Plošče so se trgale z umazanim pokanjem, ko se je varna hiša začela rušiti pod rokami Sindikatove ekipe za čiščenje sledi. Niso želeli pustiti niti enega dokaza. Niti enega telesa, ki bi ga policija lahko identificirala. Vrata kombija so se močno zatresla, ko jih je nekdo zunaj s silo udaril s tisto stranjo telesa, kjer so nosili balistični ščit. Kovina je glasno in votlo zazvonila. Luka je vseeno trznil, saj je silovit udarec zavibriral po njegovih kosteh in mu skozi podplate pognal val hladu. Stisnil je svoj oprijem na hladnem kovčku, dokler se mraz ni zaril še globlje v njegove mišice, s čimer se je usidral v trenutku popolnega kaosa.

Lovčev glas je prišel skozi tanko pločevino vrat, nizek, monoton in grozeč: »Odpri. Zadnjič ti pravim.« Luka ni odgovoril. Namesto besed je z levo roko ponovno segel po zaponki in popolnoma odprl pokrov kovčka. Storil je to izjemno previdno, ravno toliko, da je sam videl svetleči žeton v njem, ne da bi lovčev zunaj omogočil kakršen koli pogled na njegove roke skozi umazano okno kombija. Tranzitni žeton je trdno sedel v natančno oblikovani reži. Bil je mat črne barve z rahlim, skoraj neopaznim vijoličnim sijajem ob robovih. Prepreden je

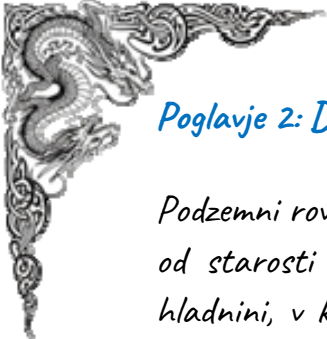

bil z mikro-ožičenjem, ki je bilo videti popolnoma inertno, dokler pod Lukovim dotikom nenadoma ni prenehalo biti. Ko ga je nagnil proti medli svetlobi, so vgrajeni znaki na njem močno zažareli in se ustalili v popolni jasnosti. Koordinate so zdaj sedele pred njim kot digitalni zemljevid, ki ga je narisal nekdo, ki ne verjame v koncept milosti ali druge priložnosti. Čutil je, kako se težka odločitev oblikuje globoko za njegovimi rebri. Imel je dve možnosti: lahko je zaupal tej neznani sledi in stekel naravnost proti čemurkoli, kamor so številke kazale, ali pa jo preprosto prezrl in teklen naprej na slepo, dokler ga popolno sesutje ulice in stavb ne pokoplje skupaj z vsemi ostalimi skrivnostmi. Sindikat je naredil ta kombi dostopen. To je bilo dejstvo. Žeton so namerno pustili zanj, da ga najde, saj so vedeli, kako deluje njegov um. To je pomenilo, da so koordinate izjemno pomembne za njihovo operacijo. A hkrati je to pomenilo tudi nekaj veliko bolj nevarnega – Sindikat je pričakoval, da bo ubogal. Pričakovali so, da bo izbral edino ponujeno pot. Oster, kovinski udarec je znova zadel zadnji del kombija, tokrat z veliko večjo močjo. Pločevina se je upognila navznoter in rumene utripalke zunaj so zatrepetale ter ugasnile, kot bi ga kombi sam poskušal zadnjič opozoriti, preden sistem popolnoma odpove. Lukov um je švignil skozi preostale možnosti prehitro, da bi bila misel čista ali zbrana. Vedel je, da se sam ne more boriti skozi celotno operacijo razstavljanja; bil je le en človek proti vojski senc. Lahko se je premaknil v naslednji sekundi, preden celotna urbana struktura okoli njega popolnoma odpove, ali pa je preprosto počakal in poslušal, kako lovci režejo pločevino vrat s hidravličnimi škarjami. Izbral je gibanje. Z desno nogo je sunkovito udaril nazaj, naravnost v zadnja vrata kombija. Ključavnica, že načeta od starosti in pritiska, je popustila z glasnim pokom. Vrata so se razletela navzven in Luka se je zvrnil iz kombija v hladno londonsko lužo, medtem ko so nad njegovo glavo že žvižgale prve krogle novega strelskega vala. S kovčkom pod pazduho se je pognal v temo, naravnost proti koordinatam, ki so svetile v njegovem spominu. Za sekundo je le nepremično stal in poslušal ulico skozi tanko pločevino kombija. Koraki zunaj so se ustavili. Tišina, ki je sledila, je bila težja od hrupa strelcev. Nato je zunaj nekaj prasknilo ob pločevino – zvok magneta, ki se je prilepil na podvozje. Sledil je kratek, piskajoč zvok aktivacije sledilne naprave. Sindikat ga ni hotel ubiti v kombiju. Hoteli so ga zagnati v tek, da bi jih pripeljal do preostalih članov njegove mreže. Luka je stisnil kovček tesneje k sebi, se z ramo uprl ob voznikov sedež in s poškodovano desno roko segel proti armaturni plošči. Ključ je bil že v vžigalni ključavnici. Obrnil ga je. Motor ni le vžgal; zarjovel je s hripavim, predelanim zvokom turbopolnilnika, ki je stresel celotno karoserijo. Luka je pohodil plin, še preden so se lovci zunaj uspeli postaviti v strelsko formacijo. Gume so zacvilele na mokrem pločniku, kombi je sunkovito skočil naprej in z boki podrsal ob stoletno viktorijansko opeko, iz katere so znova prhnile iskre. Skozi zadnje okno je videl le še dve silhueti v temnih plaščih, ki sta ostali ujeti v zlati svetlobi ulične svetilke, mirni in

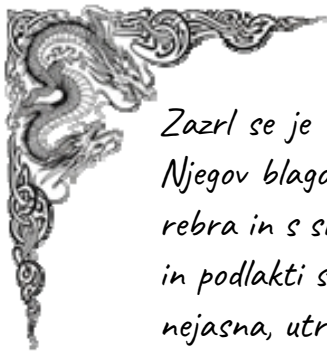
nepremični, medtem ko je on drvel v temo londonskega labirinta. Past je bila sprožena, a bil je prost. Zaenkrat. Po nekem času je zaustavil avto in nadaljeval peš.

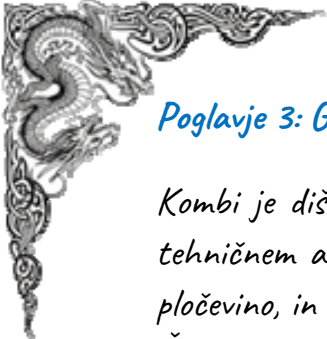
Poglavje 2: Dešifriranje v podzemlju

Podzemni rovi pod postajo London Bridge so dišali po tistem, kar ostane iz sanj, ki umirajo od starosti – po prekajeni izolaciji, zraku, ujetem dve stoletji predolgo, in po vlažni hladnini, v kateri se nikoli ne začne dan. Vrveža, ki običajno prežema vsako londonsko postajo, tu ni bilo. Samo ta težka, stoična tišina, ki jo pretrga le redka kaplja vode z razpokane cevi. Luka se je pritiskal ob steno za dvema masivnima kabloma, njegov hrbet pa je čutil tresljaje vlakov, ki so drveli nekje nad njim. Na kolenih mu je sedel kovinski kovček. Odprl ga je, ko je prvič prišel sem pred eno uro. Sedaj je v temi iz njega izvelkel črni tranzitni žeton. Indikatorji na njem so zadnjih pet minut utripali v enakomernem, tihotapskem ritmu. Prsti – tisti z ožiljem, v katerem je spal tujec – so lebdeli nekaj milimetrov nad napravo. Mravljinčenje v njih ni bilo posledica strahu. Bilo je fizično. Električno. Kot bi vsak atom v njegovi roki poskušal pobegniti pred nekim nevidnim, temnim poljem, ki ga žeton izžareva. »Še vedno ne razumeš v celoti, kaj držiš v rokah, kajne, Luka?« je iz miniaturnega zvočnika praskal utrujen, grozeče miren glas. Sindikat ni bil več na ulicah. Sedel je v njegovi dlani, v njegovem ušesu. Luka ni odgovoril. V glavi ga je pekla tista spominu podobna bolečina, ki jo prepoznaš šele, ko je že tu – predavanja iz laboratorijev, preden so ga naredili za tujca v lastnem telesu. Učili so ga, da je trdnost sveta le zid, ki ga je človeštvo skupaj zgradilo pred seboj, da ne bi videlo ogromnosti praznine za njim. Elektroni niso kroglice. Elektroni so oblaki verjetnosti. V žetonu, ki ga je držal, je Sindikat ujel te oblake. Ukleščil jih je v čiste oblike možnosti in s silo volje pritisnil nanje, da so sledili njihovem algoritmu. Koordinate, ki jih je videl, niso bile vpisane. Bile so rezultat tega, kako je njegova lastna, spremenjena bioelektrika pretresla te meglice večnosti, da so se strnile v številke, ki so bile namenjene njemu in samo njemu. »Če ne prideš do točke, ki so ti jo oblaki izračunali,« je nadaljeval glas, tokrat brez emocij, »se bodo ti oblaki znova razpršili. Kaos možnosti bo prevladal nad redom. Sistem se bo ponastavil. Koordinate bodo izgubljene. Skupaj s tvojim življenjem.« Zunaj niše, globoko v črnini predora, je odjeknil votel udarec. Kovina ob kovino. Potem še enkrat. Koraki. Ne le en par. Trije. Sinhronizirani do milimetra. Luka je slišal tiho klikanje prijemov orožja. Prebijali so se skozi sistem prezračevanja. Širili so se kot toksična megla. Imel je manj kot minuto. Stisnil je žeton v pest. Čutil je, kako se napetost med njegovimi kostmi in plastiko sprošča. Zapeklo ga je. A potegnil je roko nazaj in videl: številke na zaslonu so postale bolj izrazite. Bile so samo zanj. Vstal je in stopil iz niše naravnost na rjave, mokre tračnice. Tri rdeče pike laserskih merkov so se v istem hipu zapičile v njegove prsi – ena točno nad srcem, druga v vrat, tretja na čelo. »Konec je,« je rekel vodja. Ta glas ni prihajal iz ust. Prihajal je iz zvočnika v čeladi. »Roke navzgor.« Luka ni dvignil rok. Globoko je zajel zrak.

Zazrl se je v mrzlo pekočo točko v svojem prsnem košu – v jedro, ki so ga vrinili vanj. Njegov blagoslov in prekletstvo hkrati. Vdihnil je na pol poti, potisnil zrak še globlje pod rebra in s silo volje ukrotil vnetje v žilah. Njegovi spremenjeni živci so zatrepetali. Iz dlani in podlakti se je začela dvigovati meglica. Ne ogenj. Ne svetloba. Nekaj povsem drugega – nejasna, utripajoča motnja v zraku, blede vijoličaste in modre barve. Dišalo je po ozonu tik pred udarom strele. Elektroni, sproščeni iz vezi z atomi v njegovem telesu, v svoji surovi obliki energijskega oblaka. Meglica valovanja in verjetnosti. Lovci so oklevali. Rdeče pike so se začele lomiti, kot bi streljali skozi mokro steklo. »Streljaj!« je zavpil vodja, a bilo je prepozno. Luka je skozi stisnjene zobe spustil energijo iz rok. Val verjetnostnega oblaka se je razlil kot plima. Prvega lovca je zadel ne kot udarec, ampak kot razpad. Orožje v njegovih rokah se je sesulo v sivi prah. Vezi med atomi jekla so se pretrgale pod pritiskom kvantnega nereda. Moški je omahnil, kot bi mu spodrezali noge. Druga dva sta poletela nazaj, ko je zrak okoli njiju nenadoma postal trd. Elektronika na njunih vizirjih je eksplodirala v iskrach. Negibno sta obležala. Ko se je meglica plegla, sta ležala v lužah, njuna oprema pa je bila uničena. Nista bila mrtva. Luka tega ni hotel. Še ne. Sam je omahnil ob steno predora. Telo se mu je treslo, kot bi v njem ropotal pralni stroj. Vsaka uporaba te moči je bila kot izpust iz lastnega življenja. Gledal je kovček ob svojih nogah. Številke na žetonu so še vedno živele. Čas je iztekal. Zasukal se je in stekel po tračnicah proti mraku, srce mu je razbijalo v ušesih, v roki pa je držal odprt kovček kot sveto relikvijo pekla, ki ga je zanj izbral nekdo drug. Vrnil se je k kombiju.

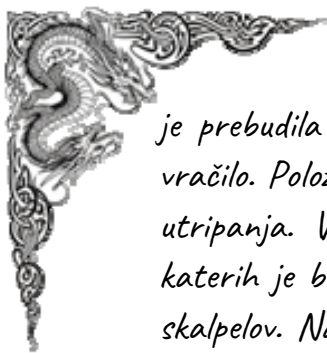

Poglavje 3: Globoki tir pod Waterloojem

Kombi je dišal po vlažnem kartonu, zažganem olju in nečem ostrem, kemičnem. Vonj po tehničnem alkoholu in plesnivi krpi. Luka je sedel na tleh, z ramo naslonjen na hladno pločevino, in stisnil zaprte oči. Desnica. Vsa njegova pozornost je bila usmerjena v desnico. Živci v njej so poskakovali kot vroče šivanke prek žice. Koža na podlakti je bila napeta, temna, skoraj modrikasto črna. Vnetje se je širilo iz jedra, ki so ga vstavili, kot bi se strup razlival po venah. Čutil je, kako mu izginja občutek v mezinu, nato v prstancu. To ni bilo od utrujenosti. Bila je blokada. Tkivo je umiralo pod pritiskom tujca v njem. Če bi to šlo do komolca, bi roko izgubil. Ne samo njeno funkcijo – fizično, za vedno. Naredil je nekaj, česar ga niso naučili v laboratoriju. Naredil je nekaj, kar je vedel iz dna sebe, iz spomina celice, ki ga niti Sindikat ni mogel izbrisati. Zaprl je oči. Vdihnil. Ni zadržal zraka v pljučih. Potisnil ga je globlje, dol pod želodec, v žarišče svojega trebuha. V dantien. Za hip se ni zgodilo nič. Potem pa je začutil, kako nekaj v njem popusti. Kot bi padel v globoko jamo in na dnu našel vročo, biološko maso, ki spi. Či. Njegova lastna, surova življenjska energija. S silo volje je prebodel to maso. Iz jedra je bruhnil val težke, viskozne vročine. Za razliko od električnega sunka Sindikata je bila ta vročina organska, prvinska. Kot tekoča magma je švignila navzgor po hrbtenici, zaokrožila čez desno ramo in se zaletela v blokirane žile in živce roke. V tistem trenutku je Luka krčevito stisnil zobe. To ni bila olajšava. To je bilo nasilje. Vroči či se je zaletel v mrzle, umetne sisteme in povzročil kratek stik. Pod kožo desne podlakti so se začeli nemirni, divji krči. Zdelo se mu je, kot da ga na tisoče razbeljenih igel hkrati rije skozi meso. A videl je tudi učinek. Tam, kjer se je vročina dotaknila, so se poškodbe začele krčiti. Tkivo se je vleklo skupaj, ko so se celice prisilile v astronomsko hitre delitve. Potem ko je či spet vzvalovil, je modrikasta črnina v žilah začela bledeti, izpodrinila pa jo je zdrava, žgoča rdečica. Iz por na njegovi roki je začel puhteti tanek, bel pramen pare – produkt telesa, ki se je peklo v lastni regeneraciji.

Ker pa so bili ti živci prepleteni z vojaško elektroniko, je spodbujanje čija sprožilo elektromagnetni odmev. Zrak okoli roke je zažarel. Stropna lučka v kombiju je začela utripati v divjem, epileptičnem ritmu. Zvočnik pod armaturno ploščo je zašumel v nizki, škripajoči frekvenci, ki je spravila kovinske stene v rahlo vibriranje. Luka je izdihnil. Izdihnil je bolečino, vročino, strah. Z zadnjim naporom je potisnil ostanke energije naravnost v konice prstov. Živci so še zadnjič močno zapekli, nato pa je bolečina nenadoma popustila. Roka se ni več tresla. Odprl je oči. Lučka v kombiju se je stabilizirala. Ukrivil je pest – gibanje je bilo gladko, natančno. Cena je bila takojšnja. Čutil je, kako mu iz telesa izpuhti zadnja kaplja moči. Mišice so postale težke kot svinec, v želodcu pa se mu

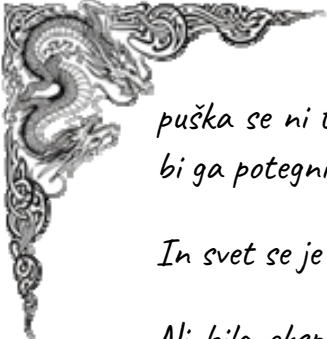
je prebudila volčja, pekoča lakota. Telo je ukrivilo svoje lastne zakone. Zdaj je terjalo vračilo. Položil je roko na koleno. Koža je bila še vedno vroča, a pod njo ni bilo več tujega utripanja. Vse skupaj je trajalo morda petintrideset sekund. Petintrideset sekund, v katerih je biologija opravila delo, za katerega bi medicina potrebovala mesece terapij in skalpelov. Nagnil je glavo nazaj in poslušal. Pričakoval je dihanje voznika, prestavljanje, zvok motorja. Nič. Zunaj je utripala tista rumena lučka v enakomernem, umetnem ritmu. Kombi je bil prazen. Bilo je to – samo avtomatizirana past. Ali pa darilo, popolnoma natančno tempirano. Nato je radijski sprejemnik zašumel. Tokrat glas ni bil Sindikatov. Bil je bolj hrapav, globlji, prepreden s šifrirano modulacijo. »Petintrideset sekund, Luka,« je rekel. »Tvoja regeneracija postaja hitrejša. Sindikat tega ne pričakuje. Premakni se. Sedež je nastavljen.« Luka je pogledal proti armaturni plošči. Ključ je bil v vžigalni ključavnici. Motor je bil tiho vžgan. Nobenega voznika. Vozilo je čakalo samo nanj. Zunaj, na koncu ozke uličice, so se na vlažni viktorijanski opeki odbijali žarometi. Dva para? Trije? Težki motorji so rjovel. Prihajali so. Luka je vstal, krčevito oprijemajoč se kovčka, in se z nekaj koraki prevlekel do voznikovega sedeža. Pogledal je v stransko ogledalo. V njem so se odsevali bliski modrih luči. Niso bile policijske. Vse je bilo jasno. Premakni se ali umri. Vžgal je motor. Ta ni samo zarjovel; izpuh je oddal nekaj med vriskom in grgranjem. Vso moč iz šestih cilindrov je potisnil v štiri gume, ki so zacvilele na mokrem asfaltu. Kombi je skočil naprej kakor prestrašena zver. Luka ga je usmeril v najtemnejši del kanala, medtem ko je za njim prvi izstrelek zarezal v opečno steno in v zrak vrgel oblak rdečega ometa.

Poglavje 4: Kvantni preskok v temi

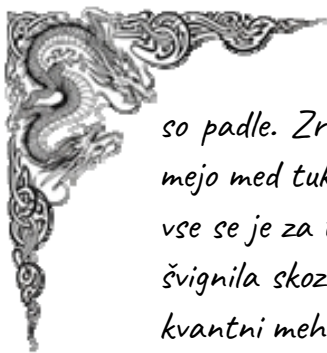
Temelj postaje Waterloo je Luko sprejel z mokrim poljubom betona in rje. Kovinski žeton v njegovi dlani je postal nekoliko toplejši od njegove lastne krvi. Vročina je rasla, vendar ne zaradi razbijanja njegovega srca. Bila je reakcija. Material se je odzival na njegov dotik, na njegovo toploto. Vijoličaste linije so začele utripati v počasnem ritmu – kot srce neke druge, mrzle zveri. Okrog njega je bila tišina težja od hrupa. Dolgi peroni so bili osvetljeni le s tistimi redkimi fluorescentkami, ki še niso umrle. Utripale so v agoniji, vsake toliko časa za hip vse potopile v črno. Vlaga je dišala po starem železu in ozonu po električnem obloku. Nekje je enakomerno kapljala voda. Takt metronoma za konec sveta. Pokleknil je ob velik, skoraj zabit kovinski zabojnik v steni. Nekdo ga je že odpiral – mnogokrat, to je videl po praskah na barvi. A ne na tak način. Ko je približal žeton ozki reži na prednji strani, se ni zgodilo nič. Potem en sam, mrzel klik. Sledil je drugi. Nato je skozi celoten zabojnik stekel val vibracij. Komaj zaznaven, a dovolj, da so drobcji starega prahu na pokrovu poskočili. Lukovi preobčutljivi živci so odreagirali, še preden so njegove oči razumele. Bolečina, ostra in električna, mu je prešla skozi desnico. V istem hipu je zaslišal prve korake. Niso tekli. Korakali so premišljeno, z natančnostjo, ki izvira iz popolnega poznavanja izida. Iz teme na nasprotnem koncu postaje so se vrinile črne silhuete. Njihovi oklepi niso odbijali svetlobe; vpijali so jo. Vizirji so bili brez odseva, popolnoma črni. Prvi agent je brez besed dvignil roko. Drugi so se razporedili v hipu. Brez ukaza – samo disciplina. Luko je oblila mrzla pot. Osem. Preštel jih je. Osem. Preveč. »Tarča potrjena,« je rekel eden izmed njih. Njegov glas je bil mehaničen, brez barve. Prihajal je iz zvočnika. »Ne poškodujte žetona.« Nato, kot pomislek: »Subjekt je drugotnega pomena.« Besede so ga zadele huje od izstrelka. Niso prišli ponj. Prišli so po napravo. Žeton je bil vrednejši od njega. Prvi agent je dvignil orožje. Namesto cevi je imel le dolg cilindričen oddajnik, obdan s svetlobnimi obroči. Luka je poznal to tehnologijo. Kinetični pospeševalnik. Trikrat hitrejši od krogle. Trikrat bolj uničujoč. Ni imel časa razmišljati. Umaknil se je v stran. Orožje se je sprožilo brez poka; zrak je samo počil. Kovinski steber za njegovim hrbtom se je spremenil v oblak razbeljenega prahu. Košček betona mu je zarezal po licu. Začutil je toploto krvi. Drugi strel. Tretji. Četrti. Postaja je postala bliskovit vrtinec uničenja. Iskre so švigale po tirnicah. Stare luči so pokale. Vse, kar je ostalo, so bili bliski modre svetlobe iz elektromagnetnih izpustov. Luka se je z obema rokama oprijel zabojnika. Pobeg je pomenil izgubo edine možnosti. Ostati je pomenilo smrt. Pogled se mu je uprl v režo. Žeton je še vedno utripal, kot da vabi. »Daj no,« je zašepetal skozi zobe. »Odpri se.« Ni se odprl. Koraki so bili že tik za njim. Eden izmed agentov je obstal deset metrov stran. Njegova

puška se ni tresla. Meril je točno med Lukove oči. Tedaj je žeton zdrsnil sam od sebe. Kot bi ga potegnili nevidna roka, je zdrknil v režo. Zazvenel je tih, a dokončen klik.

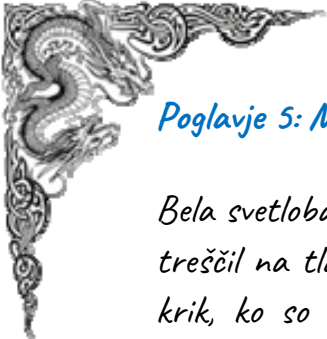
In svet se je ustavil.

Ni bila eksplozija. Nič ni ugasnilo. Zvok je preprosto izginil. Kaplja vode, ki je padala z razpokane cevi, je obvisela sredi zraka. Prah, dvignjen od zadnjega izstrelka, se ni več premikal. Iskre so zamrle kot oranžne zvezde na črnem nebu. Luka je strmel. Njegovi možgani so se upirali – to ni bilo možno. Srce mu je še razbijalo, čutil je dihanje, toda vse okoli njega je mirovalo. Nato je začutil pritisk. Ne fizičnega, ampak v mislih. Kot bi odprl vrata in se znašel v središču vrtinca tisočih glasov. Pred očmi so se mu podvajali prizori. V enem mu je prva krogla razbila lobanjo. V drugem se je pravočasno skril za zabojnik. V tretjem je eksplozija uničila celotno postajo. Vsi prizori so obstajali hkrati. Prekrivali so se, prosojni in enako resnični. Zaprl je oči. Nič se ni spremenilo. Tedaj se je oglasil glas. Brez vira, od vsepovsod: »Generator makroskopske superpozicije je uspešno inicializiran. Klasična realnost je začasno suspendirana.« Luka je odprl oči. Pred njim je agent še vedno držal sprožilec. A zdaj ni bil sam; njegova silhueta se je razmnožila. V dve, v štiri, v deset. Vsaka različica je bila rahlo drugačna – drugačen kot glave, drugačen položaj orožja. Vse so bile resnične in nobena dokončna. Doumel je: generator ni ustavil časa. Ustavil je izbiro. Dokler sistem ne izbere končnega izida, obstajajo vse možnosti hkrati. Tla so se pod njim zazibala. Betonski peron je valoval. Ko je pogledal navzdol, je za hip videl svoja stopala na treh različnih mestih hkrati. Želodec se mu je obrnil. Njegov vsadek se je odzval. Začutil je, kako se vročina iz zapestja širi po roki. Iz kože so se razvile tanke, srebrne niti svetlobe, nežne kot pajčevina. Niso ostale na njem; plavale so skozi zrak. Počasi se je vsaka usmerila proti središču zabojnika, kjer je v temi žarel majhen kristal. Ko se je prva nit dotaknila kristala, je ta spremenil barvo. Globoka vijolična je prešla v modro, nato v belo, nato v barvo, ki je ni mogel poimenovati – bila je zunaj njegovega spektra. Prostor okoli kristala se je začel kriviti. Robovi zabojnika niso bili več ravni; bili so mehki, tekoči. V daljavi je zaslišal pok, potem še enega. Ne iz postaje, ampak iz same strukture stvari. Pred njim se je odprla razpoka. Bila je prozorna, a skozi njo ni videl postaje. Videl je sterilne, bele hodnike, ogromne vrteče se obroče in modro utripajočo luč. To je bil cilj. Kraj, kamor ga je vodil vsadek. Za njegovim hrbtom je eden od agentov za milimeter premaknil glavo. Superpozicija se je začela krhati. Odločitev se je bližala. Ko bo padla, bodo vse druge možnosti za vedno izginile. Luka je stisnil zobe in s poslednjimi močmi uskladił utrip svojega vsadka z ritmom kristala. V tistem trenutku so se vse razcepljene resničnosti sesule druga v drugo. Silhuete lovcev so se združile v eno samo podobo. Zamrznjene kaplje

so padle. Zrak je zahreščal. Kristal je eksplodiral v slepeče belo svetlobo, ki je razjedala mejo med tukaj in tam. Luka je začutil, kako njegovo telo izgublja maso. Kost, mišice, kri – vse se je za trenutek spremenilo v čisti val informacij. Krogla, usmerjena v njegovo čelo, je švignila skozenj, skozi fantomsko podobo, ki je še sekundo prej stala tam. Nato je celoten kvantni mehurček implodiral v eno samo, svetlečo točko. Svet okoli njega je izginil v pokanju betona in obupnih krikih. Prostor se je zvijal v bleščeč predor. Naslednji utrip srca ga je z vso silo izvrgel iz njega in ga treščil na tla neznanega laboratorija. Vrnitev v realnost je bila bolj brutalna od odhoda. Bela svetloba se je umaknila, a tresk ob tla je odmeval v vseh njegovih kosteh. Implantat v zapestju je bil vroč kot žerjavica. Ko je odprl oči, ni bil več v Londonu. Nad njim se je dvigala obokana stropna konstrukcija ogromnega podzemnega kompleksa. Povsod so brneli in se vrteli ogromni obroči. Stene so živele z modrimi tokovi podatkov. Iz sence ob steni je stopila figura v dolgem plašču. Obraz je ostal skrit. »Uspelo ti je, Luka,« je rekel glas iz teme. Bil je isti, a zdaj brez radijskega šuma. »A tvoji atomi so nestabilni. Kvantni skok je razrahljal vezi, ki te držijo skupaj. Če ne najdeš načina za stabilizacijo, se boš razletel.«

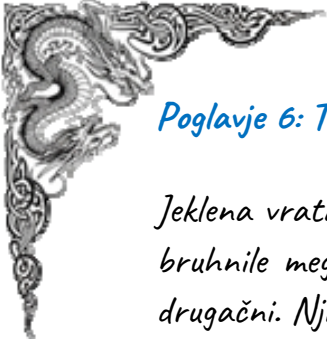

Poglavje 5: Močna sila v jedru laboratorija

Bela svetloba je ugasnila v hipu, a vrnitev je bila kot padec skozi štiri nadstropja. Luka je treščil na tla iz gladkega, mrzlega polimera. Vse kosti so mu odmevale v en sam, glušilen krik, ko so se atomi po kvantnem potovanju znova zložili v napačnem vrstnem redu. Tantalov vsadek v zapestju je izžareval vročino, ki bi lahko stalila jeklo. Ko se mu je pogled zjasnil, je nad seboj videl ne obok londonskega predora, temveč ogromno, visoko stekleno kupolo. Pod njo so se vrteli obroči delčnih pospeševalnikov, debeli kot hiše. Zrak je brnel od nizkofrekvenčnega tresenja. Bil je v sterilnem, nadčloveškem prostoru laboratorija Singularitet. Iz sence ob zidu, kjer so utripali modri zasloni, se je premaknila postava v temnem plašču. Njen obraz je ostal skrit v globoki kapuci, vendar glas, ki je spregovoril, ni bil več popačen preko radia. Bil je čist, neprijetno človeški. »Uspelo ti je, Luka. A tvoja materialna kohezija je kritična. Kvantni preskok je destabiliziral močno jedrsko silo v tvojih celicah. Brez takojšnje stabilizacije se boš razletel v oblaku kvarkov.« Luka je poskušal vstati, a so se mu noge izmuznile. Ko je dvignil roko, je svetloba iz laboratorija za hip prodrla skozi kožo med palcem in kazalcem. Videl je prosojnost lastnega mesa. To ni bila halucinacija, temveč fizični zlom. Zasopljeno je pogledal na najbližji monitor. Na njem so v realnem času utripale enačbe in vizualizacije. Prepoznal je vzorce: razpad močne jedrske sile. Gluoni, tisto subatomsko lepilo, ki drži kvarke skupaj v protonih in nevtronih, so izgubljali koherenco. Generator na Waterlooju jih je začasno onemogočil. Njegovo telo je postajalo mehka snov. »Kaj... kaj naj storim?« je iztisnil skozi zobe, medtem ko je čutil, kako mu pljuča postajajo prozorna kot megla. Kapuca se je nagnila proti ogromni cilindrični komori v središču dvorane, obdani z elektromagnetnimi tuljavami. »Preusmeriti moraš preostalo energijo svojega vsadka v jedro pospeševalnika. Uravnati moraš izmenjavo 'barvnega naboja' v svojih lastnih jedrih.« Postava je pomolila mehansko roko proti kontrolni plošči. »Vendar bodi previden. Vsaka neposredna opazovalna interakcija s sistemom bo še pospešila tvoj razpad.« Luka se je s komolci privlekel po tleh. Njegov um je mrzlično brskal po spominih na Heisenbergovo načelo nedoločenosti. Bolj ko natančno izmerijo njegov položaj, manj bodo vedeli o njegovi hitrosti in energiji – in obratno. Moral se je gibati, a ostati skrit pred natančnimi meritvami senzorjev, ki so ga gotovo že preiskovali. V tistem hipu so se težka jeklena vrata na drugem koncu dvorane začela zvijati. Ni bilo zvoka eksplozije, le globok, votel stok, kot bi se velikan upiral pod težo sveta. Kovina se je upognila navznoter pod hidravličnim pritiskom. Skozi razpoko so se pokazale črne silhuete.

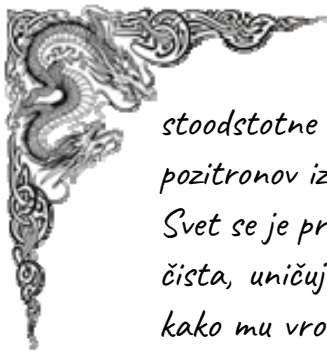
»Ne,« je zamrmral Luka. Sindikat. Prišli so skozi same stene.

Poglavje 6: Teorija strun in ogledalo antimaterije

Jeklena vrata so popustila z oglušujočim pokom. Hidravlične cevi so se raztrgale in v zrak bruhnile meglo vroče pare. Skozi njo so stopili vojaki, vendar ne tisti z ulic. Ti so bili drugačni. Njihovi oklepi so bili iz mat polimera, ki je vpijal svetlobo, kar je dajalo vtis, da so izrezani iz same teme. Orožja v njihovih rokah so bile tihe konzole z izbočenimi tulci.

Luka se je obrnil proti skrivnostni postavi. »Kdo si? Kako so naju našli tako hitro?« Postava se je obrnila. Z elegantnim, nečloveškim gibom je odstrnila kapuco. Pod njo ni bilo obraza; bila je gladka, kromirana površina, ki se je v realnem času spreminjala in odsevala okolico. Nato se je projekcija ustalila. Pojavila se je podoba ženske z resnimi, modrimi očmi in kratko striženimi kostanjevimi lasmi – dr. Elena Vance. Znana fizikinja, ki je uradno umrla v nesreči s pospeševalnikom pred petimi leti. »Jaz sem tisto, kar je ostalo od nje,« je rekel glas, zdaj popolnoma sintetičen, a brez napora. »Zavest, ujeta v zanki med dimenzijami. Niso naju našli s sateliti, Luka. Našli so naju, ker je tkanina vesolja povezana na ravni, ki je ne vidiš. Glej.« Njena mehanska roka se je iztegnila proti zaslonom. Podatkovni tokovi, ki so prej kaotično utripali, so se uredili v neskončne, vibrirajoče zanke. Vzorec je bil hipnotično lep in grozljiv. »Teorija strun,« je zajeceljal Luka. Gradniki vesolja niso točkasti delci, ampak nepredstavljivo majhne, enodimenzionalne vibrirajoče strune. Ta laboratorij in Sindikat nista bila ločena s prostorom, temveč z različnimi harmoničnimi frekvencami istih temeljnih strun. Sindikat se je preprosto uglasil na frekvenco Lukovega odtisa. »Če naju imajo na muhi, potem nimava kam,« je rekel Luka in otipnil odlomljen kos prevodne cevi na tleh. »Lahko zbeživa,« je odvrnila Elena in njeni prsti so na tipkovnici zaživel. Osrednji pospeševalnik je zacvilil. V njegovi sredini se je začela oblikovati sfera popolnoma črne snovi, ki je vrtinčila svetlobo okoli sebe. »Toda pot vodi skozi ogledalo, ki uniči vse, kar se ga dotakne. Potrebuješ popolno simetrijo.« Prvi val vojakov je vstopil v dvorano. Brez opozorila so sprožili. Iz njihovih tulcev so švignili ne svetlobni, temveč temni žarki, ki so sesali svetlobo okoli sebe. Elena je skočila pred Luko in široko razpela roke. Iz njenih dlani je švignil energetski ščit, ki je temne žarke absorbiral z bolečim, vijoličnim žarom. A njeno kromirano telo je začelo takoj pokati; pojavile so se fine razpoke, iz katerih je puhtela para. »Rezervoar ob stebru!« je zavpila skozi hrup, ki je postajal fizična prisotnost. »Edini način za nevtralizacijo!« Lukov pogled je sledil njeni roki. V kotu je stal masiven, okrogel rezervoar iz debelega kriogenega stekla. V njem se je vrtinčilo nekaj, kar je bilo videti kot temna, gosta tekočina. A to ni bila tekočina; bila je antimaterija. Ujeta v magnetni pasti, je vsebovala antidelce z zrcalnim nabojem običajne materije. Ko se materija in antimaterija srečata, pride do popolne anihilacije –

stoodstotne pretvorbe mase v čisto energijo. Elena je z mentalnim ukazom sprostila oblak pozitronov iz rezervoarja. Temni žarki, izstreljeni iz orožij, so se srečali s to antimaterijo. Svet se je prekinil. Ni bilo eksplozije zvoka; bila je eksplozija svetlobe. Samo svetlobe – bela, čista, uničujoča. Zaslepila je vse senzorje in vid za nekaj kritičnih sekund. Luka je čutil, kako mu vročina skoraj zažge obrvi, a anihilacija se je zgodila dovolj daleč. V bliskovitem trenutku popolne zmede je skočil naprej. Zgrabil je Elenino roko. Mehanska pest se je zaprla okoli njegovega zapestja s silo, ki bi mu skoraj zdrobila kosti. Potegnila ga je za seboj. Brez pogleda nazaj sta skočila naravnost proti temni sferi v sredini pospeševalnika – napetemu mehurčku popačenega prostora-časa. Laboratorij okoli njiju se je začel rušiti, a ne zaradi eksplozije, temveč zato, ker je sama tkanina realnosti popustila pod pritiskom njune odločitve.

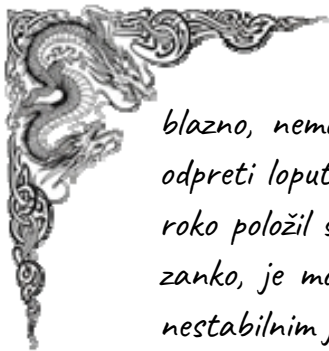

Poglavje 7: Črna luknja in gravitacijski podaljšek

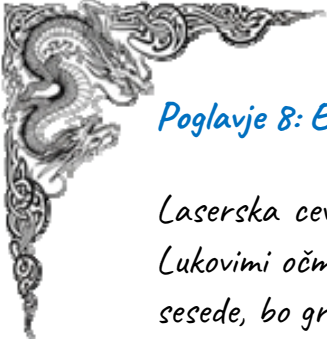
Nič ne pripravi človeškega uma na trenutek, ko gravitacija popusti. Luka ni čutil padca; čutil je, kako ga tla preprosto izpustijo. Izbruh bele svetlobe ga je izpljunil v popolno tišino breztežnosti. Odprl je oči. Pod njim se je v globoki črnini bočila modro-bela krogla Zemlje, zavita v tanko pajčevino atmosfere. Nad njim in okoli njega je bilo samo morje ostrih, neutripajočih zvezd ter popolna tišina. Objemala ga je neskončnost. Držal se je za ograjo zunanjega opazovalnega krova vesoljske postaje Singularnost. Postaja je bila ogromna, a preprosta struktura: vrteč se obroč okoli osrednje, temne točke. A ta točka ni bila temna kot vesolje; bila je še temnejša. Bila je popolna odsotnost – umetna črna luknja. Vpijala je svetlobo zvezd v svoj disk plazme, ki je žarel z infernalno belino. Bila je vir, jedro, srčni utrip celotnega Sindikatovega omrežja. Elena je lebdela ob njem. Njeno kromirano telo je v brezsončni svetlobi odsevalo mrtvaško bledino. Še vedno ga je držala za zapestje. »To je vir,« je njen glas prihajal neposredno v njegov vsadek, brez potrebe po zraku. »Nadzorujejo ne le informacije. Z ukrivljanjem prostora-časa okoli tega jedra nadzorujejo časovnice dogodkov na površini. Če želiš uničiti njihov nadzor na Zemlji, moraš uničiti to.«

Luka je začutil vlečenje. Ne vetra, ampak prostora samega, kot bi stal na robu vodnjaka, katerega stene se stiskajo navznoter. Njegov vsadek je utripal v siloviti frekvenci, podatki na njegovem rokavnem zaslonu pa so se divje vrtinčili. Einsteinova splošna teorija relativnosti ni bila le teorija; bila je oprijemljiv opis. Masa ukrivi prostor-čas. Ta umetna črna luknja je bila tako masivna, da je vesolje okoli nje upogibala kot prožno blazino. Vse, ari je bilo blizu, je sledilo tej ukrivljeni poti – vključno z njegovim lastnim telesom in časom. »Če se ji približava, naju zdrobi!« je zavpil, a v vakuumu ni bilo zvoka. Bila je le misel, pretočena skozi implantat. »Ne, če se premikava po njenem Schwarzschildovem polmeru. Po robu njenega gravitacijskega obzorja,« je odgovorila Elena in ga potegnila proti nadzorni konzoli, ki je lebdela tik nad sijočim diskom plazme. »Toda čas zunaj naju ne bo čakal, Luka. Poglej.« Pogledal je na digitalno uro na svojem vsadku. Sekundni kazalec je švignil forward, potem še enkrat – prehitro, prehitro. Vsak utrip njegovega srca je na zaslonu pomenil skok za pol minute zunanjega časa. Gravitacijska dilatacija. Močna gravitacija upočasni čas. To je bilo Sindikatovo pravo orožje. Medtem ko so tukaj, ob črni luknji, minile minute, je na Zemlji minil teden dni. Dovolj časa, da se njihove simulacije prihodnosti uresničijo in da njihovi ukrepi prehitijo zgodovino. In potem jih je zagledal. Na obrobju postaje, na njenih zunanjih tirih, so se prižgali potisniki. Dve, štiri, šest majhnih, agresivno oblikovanih prestreznih plovil Sindikata. Ker so bila dlje od jedra, je zanje čas tekel normalno. Za Luko, ujetega v gravitacijski časovni zamik, pa so se premikala z

blazno, nemogočo hitrostjo. Kot posnetek, zavrten z največjo hitrostjo. Videla sta jih odpreti lopute in izstreliti sidrne kavlje – vse v manj kot trenutku. Luka je s tresočo se roko položil svoje zapestje z vsadkom na glavno kontaktno ploščo konzole. Da bi prekinil zanko, je moral spremeniti konstante v jedru. Moral je ukrotiti gravitacijo z lastnim, nestabilnim jedrom. A plovila so bila že pri njih. In njihovi lovci, oblečeni v težke magnetne oklepe, so se z bliskovito hitrostjo premikali po zunanji površini postaje, tik pred opazovalnim oknom. Za Luko so bili zamegljeni, hitri duhovi; zanje pa je bil on počasi premikajoča se tarča, ujeta v gostem medu časa.

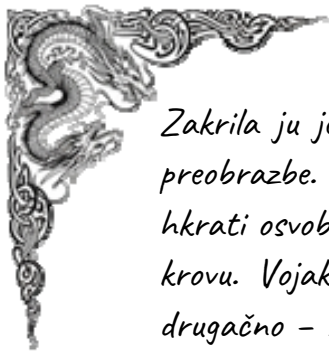

Poglavje 8: Entropijska zanka in zlom simetrije

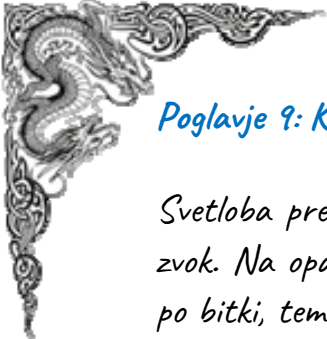
Laserska cev je zazvenela z visokim, smrtonosnim piskom. Rdeča pika se je utrdila med Lukovimi očmi. Vedel je, da ima vojak prav – jedro je že zdaj postalo nepredvidljivo. Če se sesede, bo gravitacijski kolaps potegnil vse v orbiti vase, vključno z njim. A njegova roka se ni odmaknila. Prsti so se še trdneje zataknili v konzolo, kot da so prirasli h kovini. Čutil je, kako se svet okoli njega razmika. Čas se je upočasnil še bolj, vsak detalj pa je postal neznansko oster. Videl je mikroskopske razpoke v svojem vizirju in slišal šumenje lastne krvi v ušesih. »Ne moreš ubežati fiziki, Luka,« je rekel vodja. Njegov glas je bil popolnoma raven, brez emocij. »Vsak sistem teži k ravnovesju. Tudi ta.« Luka je pogledal proti Eleni. Njen kromirani obraz je bil zdaj prekrit z mrežo temnih žil, kot bi se celotna struktura drobila. A njeni optični senzorji so še vedno žareli s trdo, modro svetlobo.

»Entropija,« je zamrmral. »Vse se razpada.« »Ne razpada,« je odgovorila Elena. Njen glas je bil zdaj skorajda preveč predren, poln statike. »Samo spreminja obliko. Energija ne more biti uničena – samo pretvorjena.« V tistem trenutku je Luka doumel: njegov vsadek ni bil samo orodje za nadzor. Bil je ključ, ki je lahko spremenil samo naravo energije v jedru. Namesto da bi poskušal ustaviti razpad, se je osredotočil na pretvorbo. S prosto roko je potegnil še en kabel iz konzole in ga priključil na svoj vsadek. Kovina mu je zaščipnila kožo, a sam je le stisnil zobe. »Kaj počenjaš?« je vprašal vojak. V njegovem glasu je bilo prvič zaznati noto negotovosti. »Spreminjam pravila igre,« je odgovoril Luka. Čutil je, kako energija iz jedra začenja teči skozi njegovo telo. Bilo je kot stati v središču nevihte. Lasje so se mu ježili, ko je elektromagnetno polje okoli njega postajalo vse močnejše. »Ustavite ga!« je zakričal drugi vojak. »Uničuje sistem!« A bilo je prepozno. Luka je že izgubil nadzor nad procesom, ki ga je sprožil. Energija je postajala vse močnejša in je sesala svetlobo iz okolice. Steklo na opazovalnem krovu je počilo, a ostanki niso padli – lebdele so v zraku, ujeti v močno gravitacijsko polje. »To je norost,« je šepnil vodja. Roka se mu je tresla, ko je pritisnil na sprožilec. A izstrelka ni bilo; orožje se je preprosto razpadlo v oblak prahu, ko je močno polje razrahljalo molekularne vezi. Luka je zaprl oči. Čutil je, kako se svet pod njimi preoblikuje. Črna luknja ni več le požirala energije – zdaj jo je tudi oddajala v obliki nepredvidljivih energijskih valov. »Elena,« je rekel. »Zdaj.« Njena figura se je dvignila. Zadnji ostanki človeške podobe so se razpršili in razkrili čisto, sijočo energijsko bitje. Bila je le še koncentrirana svetloba v človeški obliki. »Spremembe so neizogibne, Luka,« je rekla. Njen glas je bil zdaj čista harmonija, brez sledi strojnega izvora. »A vedi, da bo vsaka sprememba zahtevala svojo ceno.«

Zakrila ju je svetloba. Ne bela svetloba eksplozije, temveč vsestranska, topla svetloba preobrazbe. Luka je čutil, kako se njegovo telo razpada in oblikuje na novo. Bilo je boleče, a hkrati osvobajajoče. Ko se je svetloba počasi umaknila, je Luka stal sam na opazovalnem krovu. Vojaki so izginili. Elena je izginila. Jedro pred njim je bilo zdaj mirno, vendar drugačno – svetleče z mehko, zlato svetlobo. Vedel je, da je nekaj spremenil za vedno. Ne samo jedro, ne samo Sindikat – nekaj globljega, bolj temeljnega. A zdaj ni imel časa za razmišljanje. Zaznal je, kako se postaja začjenja premikati. Brez Eleninega nadzora je začela izgubljati orbito. Hitro se je obrnil in stekel proti reševalni kapsuli. Njegove noge so težko stopale po poškodovanem krovu, a v njegovem srcu je gorela nova odločnost. Vedel je, da se bo moral vrniti na Zemljo, v svet, ki ga je spremenil, ne da bi sploh razumel, kako globoke so te spremembe. A to je bila zgodba za drugič. Zdaj je bil čas za beg.

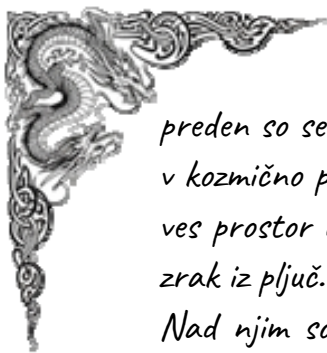
Poglavje 9: Kozmični horizont in črvina

Svetloba preobrazbe je ugasnila, a s seboj ni vzela samo Elene in vojakov; vzela je tudi zvok. Na opazovalnem krovu je vladala popolna, stiskajoča tišina breztežnosti. Ne tišina po bitki, temveč tišina po koncu. Luka je stal kot izklesan, z rokami ob telesu, in opazoval jedro. To ni bila več črna luknja. Pred njim je lebdela sfera čiste, zlate svetlobe – mirna, skoraj meditativna. Bila je lepa in to ga je prestrašilo še bolj kot njen prejšnji vidik uničenja. A potem je nekaj začutil. Ne zvok, ampak vibracijo skozi škornje, navzgor po kosteh. Celotna struktura postaje je zastokala v svojem železnem skeletu. Ni bilo več stacionarnega gravitacijskega polja, ki jo je držalo v orbiti. Njen sistem je propadel in začela je drseti. Pogledal je na svoj zapestni zaslon, ki je še vedno deloval. Trajektorija padca: dvanajst minut do kritičnega vstopa v atmosfero. Brez reševalne kapsule, brez toplotnega ščita – samostojen vstop na robu gravitacijskega vodnjaka bi pomenil atomizacijo. Potem se mu je pogled ujel na nekaj drugega. Na robu zlate sfere se je pojavil defekt – majhna, popolnoma črna pikica, ki je začela rasti. Če je bilo jedro poprej popolnoma sferično, je zdaj postajalo elipsoidno. Bil je Einstein-Rosenov most. Črvina. Teorija je postala resničnost tik pred njegovimi očmi. Gravitacijski stres je bil tolikšen, da je prostor-čas popustil in se prepognil skozi samega sebe. Ta črna odprtina ni bila izhod v praznino; bila je izhod drugam. Umetna inteligenca postaje, ki je še vedno delovala na začasnih baterijah, je na njegov zaslon projicirala tresočo se analizo. Pokazala je, da se črvina odpira v stabilno gravitacijsko okolje. Temperatura: 22 stopinj Celzija. Sestava atmosfere: dušik-kisik. Lokacija: nedoločljiva. »Privlačno polje ni Zemljino,« je rekel računalnik preko interkoma z brezčutnim glasom. »Koordinate so pravilne. Fizikalne konstante se ujemajo s tistimi, ki jih pozna človeštvo. A referenčno ozadje sevanja ne ustreza nobenemu znanemu delu vesolja.« Luka je prezrl teorijo; videl je samo to, da luknja raste. Če je bila to alternativa plazmi, ki ga je čakala ob vstopu v ozračje, potem je bila izbira jasna. Njegove noge so se brez pomisleka odrinile od kovinskega krova. Plaval je proti širijoči se črnini. Ko se ji je približal, je čutil, kako vse sile okoli njega izgubljajo pomen. Temperatura je izginila, zvok je izginil. Svetloba zvezd zunaj se je skrivila in ugasnila, kot bi jo nekaj pogoltnilo.

Vstopil je v črvino.

Nič ga ni pripravilo na občutek, ko prostor in čas razpadeta. Bilo je, kot bi stal na mestu, a se hkrati premikal z nadsvetlobno hitrostjo. Videl je podobe in spomine, ki niso bili njegovi: mesta, ki so se podrla v prah, preden so bila zgrajena, in obraze ljudi, ki so umrli,

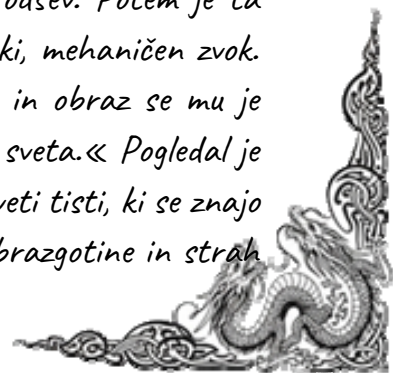

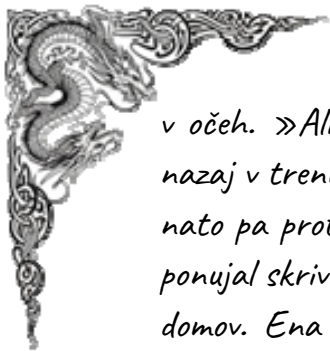

preden so se rodili. Slišal je krik. Svoj lasten? Glas Elene? Krik milijard ostalih duš, ujetih v kozmično preobrazbo? Ni vedel. Potem pa udarec – a ne ob tla, temveč v telo, kot bi se ves prostor okoli njega nenadoma strnil nazaj v trdno snov. Padel je na hrbet in izgubil zrak iz pljuč. Za trenutek je le ležal in strmel v nebo, ki ga ni prepoznal. Ni bil več v vesolju. Nad njim so se dvigale temno zelene krošnje dreves, ki so segale tako visoko, da so se njihovi vrhovi izgubljali v megli. Zrak je bil gost, poln vonja po vlažni zemlji, trohnečem listju in nečem starodavnem ter sladkem. Slišal je žvrgolenje ptic, ki je bilo preveč kompleksno, preveč živo, da bi prihajalo iz kakšnega bivalnega modula. Sedel je. Pred njim ni bilo ostankov postaje niti sledu o črvini – le gost gozd in potok, ki je žuborel nekaj metrov stran. Oblečen je build še vedno v poškodovano vesoljsko obleko, a vsadek na njegovem zapestju je bil mrtev in temen. Pogledal je svojo dlan; brazgotine so bile še vedno tam. A čutil je razliko. Zrak, ki ga je vdihoval, je deloval na njegovo telo drugače. Bilo je, kot da je gravitacija nekoliko drugačna, prav tako atmosferski tlak. Vse je bilo skoraj prav, a hkrati dovolj narobe, da ga je njegov instinkt opozoril, da je to okolje tuje. Potem je zaslišal korake po mehki, vlažni podlagi gozda. Ustavili so se. Luka se je hitro obrnil in se pognal na noge v pozo, pripravljeno na spopad. Ob robu jasine je stal moški. Bil je oblečen v preprosta domača suknena oblačila in usnjene čevlje. V rokah ni imel orožja, le leseno palico. Njegov obraz je bil bradat, prežet z globokimi gubami, oči pa so Luko gledale z izrazom, ki ni bil ne presenečenje ne sovraštvo. Bil je to izraz globokega, utrujenega razumevanja. »Torej si prvi,« je rekel moški. Njegov glas je bil globok, zvoneč,

poln težkih poudarkov, ki jih Luka ni mogel umestiti. »Vedel sem, da bo nekdo prišel skozi vrzel, ko se je nebo predrlo. Nisem pa vedel kdaj in nisem vedel, kdo.«

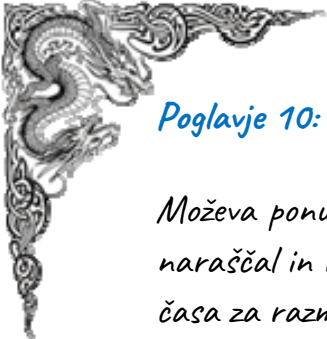
»Kje sem?« je zarentačil Luka, njegov glas pa je v tistem gozdu zvenel tujo. Moški je nagnil glavo. »To je vprašanje za filozofe. Kraj ima veliko imen. Nekateri ga imenujejo Središče, nekateri Meja. Jaz mu pravim Dom.« Pomolil je palico proti daljavi, kjer so se drevesa združila v temno steno. »Nekje tam je reka. Onkraj reke je vaš svet. Vaš čas.« Njegov pogled je postal resen. »A vrzel se zapira, prijatelj. Čas, ki te je prinesel sem, je že minil. Tvoj most se ruši.« Luka je sledil njegovemu pogledu proti nebu, kjer je med krošnjami dreves za hip zagledal nekaj, kar je spominjalo na moten, vijoličast odsev. Potem je ta izginil. Zaslišal je nov zvok od daleč – ne ptic, ampak hrupen, kovinski, mehaničen zvok. Zvok helikopterjev? Sindikat? Kdo? Moški je prav tako zaslišal zvok in obraz se mu je stemnil. »Že prihajajo. Vedno pridejo k vrzelim – lovci senc iz tvojega sveta.« Pogledal je Luko. »Moraš izbrati. Lahko greš z menoj in se skriješ. Tukaj znajo živeti tisti, ki se znajo prilagoditi.« Njegove oči so premerile Lukovo vesoljsko obleko, njegove brazgotine in strah

v očeh. »Ali pa se vrneš skozi vrzel, preden se popolnoma zapre, in poskušaš najti pot nazaj v trenutek, iz katerega si pobegnil.« Luka je gledal proti nebu, kjer je vrzel izginjala, nato pa proti zvoku helikopterjev, ki so postajali vse glasnejši. Gledal je moškega, ki mu je ponujal skrivališče v neznanem svetu. Imel je izbiro, vendar nobena pot ni vodila preprosto domov. Ena je vodila v popolnoma novo ujetništvo, druga pa nazaj v središče lova, iz katerega je komaj ušel. V njegovih žilah je začela kričati adrenalinska mešanica strahu in odločnosti. To ni bil konec; bilo je novo poglavje in moral je izbrati, katera beseda bo naslednja.

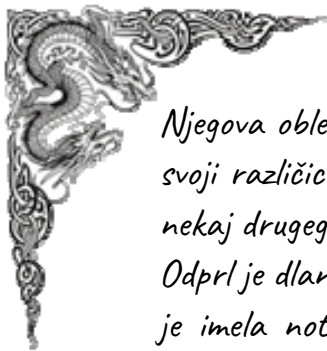

Poglavje 10: Reka, ki teče med svetovi

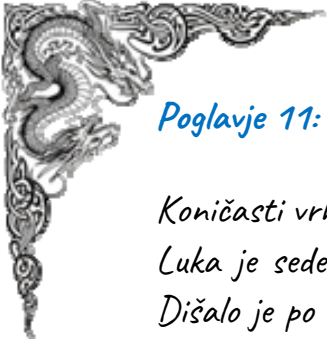
Moževa ponudba je visela v zraku, gosta in težka kot gozdna megla. Zvok helikopterjev je naraščal in rezal zrak z vse večjo mehansko nujnostjo. Bili so blizu, zelo blizu. Luka ni imel časa za razmišljanje; imel je le instinkt.

»Kje je vrzel?« je vprašal, njegov glas pa je bil hripav od napetosti. Moški je pokimal, ne da bi bil presenečen. Njegove oči so izražale starodavno žalost, ki je presegala čas in kraj. Dvignil je palico in pokazal proti najgostejšemu delu gozda. »Tam, kjer se dve korenini drevesa prepletata v obliki srca. Vrzel je bila tam. A zdaj...« Sklepal je z rameni. »Morda je še odprta, morda ne. Čas teče drugače na tem bregu.« Luka je že tekkel. Njegovi vesoljski škornji so se ugrezali v mehko mahovino in se spotikali ob korenine, ki so ležale skrite kot pasti. Za seboj je slišal možev glas: »Če jo najdeš, se ne oziraj nazaj! Mostovi med svetovi so namenjeni samo za eno smer!« Zvok helikopterjev je postal oglušujoč. Vrhovi dreves so se začeli silovito zibati pod pritiskom zračnih elis. Gozd se je napolnil s prihajajočo grožnjo. Luka je drvel naprej, srce pa mu je razbijalo kot kladivo ob kovino. Iskal je prepletene korenine, obris srca v temi gozda. Zrak je postal tanjši, težje ga je bilo vdihovati. Čutil je, kako se začne realnost okoli njega cepiti – ob robu vida je zaznal blede dvojnike listov, dve različni smeri poti, ki sta se za hip prekrili. Vrzel. Bila je tukaj. Še vedno odprta, a komajda. Videti je bila kot ogromen, navpičen madež v zraku, obdan z vibrirajočim, vijoličastim sijem. Skozenj je lahko za hip zagledal drugačen gozd – bolj svetel, z manjšimi, bolj domačimi drevesi, ter začutil vonj po dimu in betonu. A vrzel se je krčila kot ranjeno bitje, ki se zapira pred svetlobo. Zagnal se je naprej z vso močjo, ki mu je ostala v nogah. Čutil je, kako se gozd okoli njega upira, kako se veje stegujejo, da bi ga ujele, in kako se tla spodaj zlagajo v gube. Za njim je eksplodiral hrup. Prvi helikopter je priletel nizko nad krošnje, njegova svetloba pa je presekala temo kot bela britev. Glas iz zvočnika je razporedil besede, ki jih ni razumel, a ton je bil jasen: *Ustavi se. Predaj se.* Luka je skočil. Zaslišal je krik – morda svoj lasten – ko je presekal mejo med svetovoma. Bilo je, kot bi tekkel skozi steno iz steklene volne. Tisoč iglic mu je prebodlo kožo, v možganih mu je završalo, ušesa pa so mu zazvenela od neznane, visoke frekvence. Padal je naprej v trmastem, neukročenem letu in pristal s trdim udarcem ob tla. V obraz ga je udaril vonj po dežju na asfaltu in izpušnih plinih – vonj po domu. Obrnil se je in pogledal nazaj. Vrzel je izginila. Na njenem mestu je stalo staro, razpadajoče hrastovo drevo, katerega deblo je bilo prekrito z mahom. Nad njim je mirno visela luna, ki je sijala skozi oblake velikega mesta. Helikopterji so izginili. Tišina noči ga je objela, prekinjena le z oddaljenim hupanjem avtomobila in šumenjem avtoceste. Vstal je, tresoč se od adrenalina in izčrpanosti.

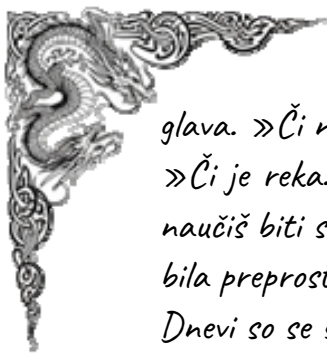
Njegova obleka je bila raztrgana in poškodovana, a bil je živ. In bil je doma – ali vsaj v svoji različici doma. Potem je pogledal svoje zapestje. Implantat je bil mrtev in temen. A nekaj drugega je pritegnilo njegovo pozornost. V desni roki je še vedno stiskal nekaj trdega. Odprl je dlan. V njej je ležal majhen, svetleči kamen. Ni bil del tega sveta; njegova površina je imela notranji sijaj, majhno vijoličasto svetlobo, ki je utripala z mirnim, vztrajnim ritmom. Spomin na drug svet, na moškega v gozdu in na izbiro, ki jo je naredil. Zasukal se je in stopil na ozko gozdno pot, ki je vodila proti svetlobam mesta v daljavi. Vedel je, da Sindikat še vedno obstaja. Vedel je, da je njegova bitka še zdaleč na koncu. A zdaj je imel nekaj, česar prej ni imel – nekaj, kar ga je povezovalo z nečim večjim. Nekaj, kar mu je dajalo upanje, da morda obstaja način, da se osvobodi ne le enega sistema, ampak vseh sistemov hkrati. In ko je stopil iz gozda na rob mesta, se je ozrl nazaj v temo, še vedno s kamnom v roki. Vedel je, da to ni konec; to je bil začetek popolnoma nove vojne.

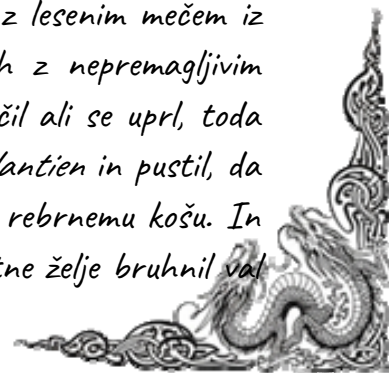
Poglavje 11: Samostanska tišina in gozd čija

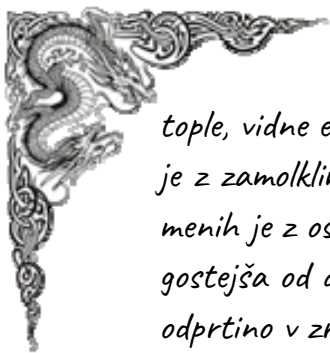
Koničasti vrhovi gore Songshan so tonili v jutranjo meglo kot sivi zobje nevidnega velikana. Luka je sedel v lotosovem položaju na kamniti plošči, z golimi stopali na mrlem granitu. Dišalo je po borovi smoli, mokri zemlji in kadilu, ki je gorelo že stoletja. Shaolin. Bilo je to ime zavetja in zaščite. Za Sindikat je bil to samo mit, še ena legenda iz zgodovine, ki jo je mogoče izbrisati. Za Luko pa je postal edini prostor, ki ga njihovi sateliti in algoritmi niso mogli popolnoma razvozlati. Tišina tukaj je bila drugačna – bila je živa, polna napetosti med klopotom lesenih koles v mlinu, šumenjem vetra med bambusom in zvokom štiristo mož, ki so hkrati dihali v popolnem ritmu. Tri mesece so minili od večera v gozdu. Tri mesece je potoval po temnem spletu vlakov in avtobusov, vedno z majhnim vijoličnim kamnom, skritim v pasu. Kamnolom blizu Dengfenga je bil zadnja postaja. Star menih, ki je prodajal zelišča na tržnici, mu ni pogledal v oči, ampak v zapestje, kjer je brazgotina od vsadka še vedno žarela s temno modrino. Brez besed mu je pomolil vrstico z lesenim žetonom. Na njem je bila izrezljana ena sama beseda: *Wu Wei* – delovanje z nedelovanjem. Zdaj je bil Luka med njimi. Ne kot novinec ali učenec, ampak ako pacient. Kao, starejši menih z obrazom, podobnim razpokani zemlji, ga ni povprašal po imenu ali preteklosti. Rekel je le: »Telo je tempelj. Tvoj je v plamenih. Najprej ugasni ogenj, potem lahko slišiš bogove v zidovih.« In tako se je začelo. Ne z bojnimi veščinami, ki jih pričakuje svet, ampak z dihanjem. S statičnimi držami *zhan zhuang*. Z vročo zeliščno vodo, ki jo je pil ob vsaki uri. V prvih tednih se je njegov sistem, prežet s stresom in tehnologijo, nasilno odzval. Vsak poskus opustitve misli je povzročil poplave grozljivih spominov – trkanje na vrata varne hiše, zvok hidravličnih škarij, vonj po ozonu iz generatorja. Vsaka statična drža je razgalila nove vrste bolečine v njegovih sklepih, v tkivu, ki se je še vedno skrivnostno regeneriralo. Menihi so ga samo opazovali. Ko ga je bolečina premagala in je padel na tla, se je eden od njih tiho pojavil ob njem, mu pomagal nazaj v držo in mu s krpo obrisal pot s čela. Nobenega pomilovanja, nobena sožalja – samo nenehna prisotnost. Potem pa se je nekega dne med jutranjo meditacijo zgodilo: veter je nenadoma utihnil, zvok vodnjaka se je ustavil. V tistem prostoru popolne tišine je Luka čutil, kako nekaj globoko v njegovem trebuhu – v *dantienu* – zaživi z lastno voljo. Bilo je drugače kot tista vročina čija, ki jo je obupano preusmerjal v Londonu; bilo je kot rojstvo majhnega, sončnega sveta v njegovem središču. Iz njega je počasi zasikal val toplote, ki ni žgal, ampak ga je polnil. Njegove utrujene mišice, zmedeni živci in pohabljen biokemija – vse se je začelo poravnavati okoli tega novega jedra, kot bi kovinski opilki sledili magnetu. Kao ga je opazoval. Naslednje jutro se mu ni pridružil pri dihalnih vajah. Popeljal ga je v star gozd za samostanom, kjer je med skalami tekla majhna reka. Tam je Luki pred noge postavil okrogel granitni kamen, velik kot otroška

glava. »Či ni orožje,« je rekel Kao, njegov glas pa je enakomerno udarjal ob šumenje vode. »Či je reka. Če jo preusmeriš v udarec, je to zgolj kamen, vržen v njeno strugo. A če se naučiš biti struga...« z roko je pokazal proti vodi, »...potem lahko nosiš gore.« Naloga je bila preprosta: dvigniti kamen. Ne z mišicami, ampak s tem, kar je Luka začutil v trebuhu. Dnevi so se spremenili v tedne. Luka je sedel ob kamnu z rokami na njem in poskušal najti to strugo v sebi. Včasih se mu je zazdelo, da kamen trepeta, včasih ga je pekla bolečina v križu od nepremičnega sedenja, večinoma pa je bilo prisotno samo razočaranje. Do dneva, ko je to izginilo. Veter je bil močan in je odnašal vse zvoke. Luka je dihal s tokovi zraka, počasi in globoko. Neka misel – spomin na Elenino svetlečo obliko – je švignila skozenj in nato izginila, ne da bi jo lovil. V tistem trenutku ni bil več Luka, ki poskuša premakniti kamen; bil je veselje, v katerem je ta kamen obstajal. Njegova pozornost in namera sta se prelili čez robove lastnega telesa in objeli granitno maso. In kamen se je zganil. Ne s silovitim sunkom, ampak z mehkim, votlim pokom, kot bi se na dnu reke odprla školjka. Dvignil se je za milimeter od tal in lebdel. V Luki ni bilo napora; bil je popolnoma vdan občutku, da je njegov dantien zdaj tam, kjer je bil kamen. To je trajalo nekaj sekund, nato pa je kamen s tiho težo padel nazaj na tla. Kao, ki je opazoval z drugega brega, je pokimal. Nič ni rekel, toda zvečer, ko so jedli, je pred Luko postavil skledo rdečega riža, večjo od običajne. Tedaj so se začele prave vaje – Tai či pod starimi borovci. Gibi niso bili počasni zaradi miru, temveč zaradi natančnosti, ki jo zahteva pretok energije po nevidnih kanalih, meridianih. Luka se jih je učil s telesom, ki je postajalo vse bolj čutno. Čutil je, kako se ob

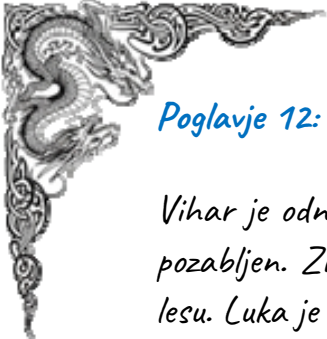
vsakem zasuku zapestja nabira mravljinčasta toplota v dlanih in kako se mu ob določenih zavojih kolena odpre tok energije od stopal do temena. Menihi, ki so vadili poleg njega, so bili njegova ogledala – njihove oblike so bile popolne, brez napake, njihov či pa je krožil kot počasen vrtinec v globokem jezeru. Luka je bil kot razbita reka, ki se poskuša spomniti svoje poti do morja. Včasih, v globini noči, ko je bil sam v svoji celici, je vzel vijoličasti kamen. V temi je njegova notranja svetloba utripala v skladu z njegovim lastnim utripom. Dotaknil se ga je in videl podobe: gozd, ki ni bil ta gozd, moškega z brado in helikopterje, ki so rezali nebo drugega sveta. Kamen je bil vez – most, ki se ni popolnoma podrl. In Luka je začutil, kako se nekaj iz kamna – neznana, stabilna frekvenca – preliva vanj in pomirja vihar v njegovem jedru. Nekega deževnega popoldneva je med vadbo z lesenim mečem iz bambusa nenadoma doživel preboj. Njegov nasprotnik, mlad menih z nepremagljivim nasmehom, je izvedel hiter, sunkovit zamah. Običajno bi Luka odskočil ali se uprl, toda tisti dan se ni premaknil. Namesto tega se je globoko usedel v svoj dantien in pustil, da napovedani udarec pride. Bambusov meč je zažvižgal proti njegovemu rebrnemu košu. In tik pred stikom se je zgodilo: iz Lukovega telesa je brez njegove zavestne želje bruhnil val

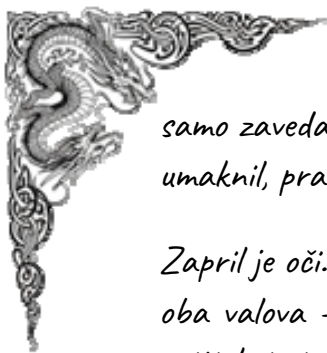
tope, vidne energije. Bila je prozorna kot vroč zrak nad asfaltom, a trdna. Bambusov meč je z zamolknim udarcem odletel stran, kot da bi zadel ob debelo gumijasto blazino. Mlad menih je z osuplim vzdihom omahnil nazaj. Vsi v dvorani so prenehali z vajo. Tišina je bila gostejša od dežja zunaj. Kao se je počasi približal. Njegove oči so premerile Luko, nato pa odprtino v zraku, kjer se je energija še vedno rahlo tresla. Pokimal je. »Dobro,« je rekel, njegov glas pa je bil kot praskanje kamenja. »Zdaj veš, kje je vir. Toda to je bil odziv, strah. Če boš to uporabil v jezi, boš postal orožje. Močnejše orožje kot karkoli, kar je izkoval tvoj stari svet, a orožje vseeno.« Položil je hrapavo roko na Lukovo ramo. »Zdaj se moraš naučiti najtežjo lekcijo: naučiti se moraš, da tega nikoli ne uporabiš. Da to hraniš. Da z njim ne premikaš kamnov ali odbijaš mečev. Z njim premikaj svet, ki ga nosiš v sebi. Ko boš to osvojil...« Njegov pogled se je uprl proti vratom glavne dvorane, skozi katera se je videlo v dolino, zavito v dež in meglo. »...potem boš pripravljen, da se vrneš v svet, iz katerega si pobegnil. Ne kot bežec in ne kot borec, ampak ako popotnik, ki nosi svojo reko s seboj.« Luka je pogledal svoje dlani. Linije so bile bolj izrazite, koža pa bolj prosojna, kot da življenje pod njo žari z večjo močjo. Vedel je, da Kao govori resnico. Vaje se niso končale; pravkar so se začele. In zunaj, v dežju in megli, ga je svet še vedno čakal.

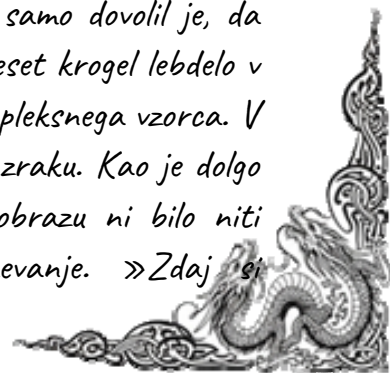
Poglavje 12: Kri meditacije in korenina miru

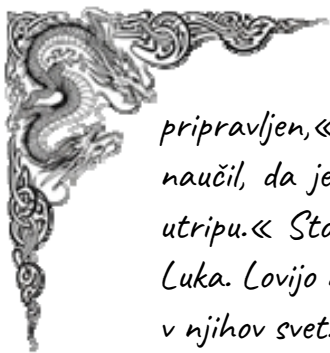
Vihar je odnesel dež, a megla je ostala. Obesila se je nad samostan kot duh, ki noče biti pozabljen. Zrak je bil hladen in težek, prepreden z vonjem po mokrem kamnu in starem lesu. Luka je stal na sredini Kamnitega gozda – labirinta nizkih zidov, kjer so menihi vadili najgloblje oblike meditacije. Njegova stopala so bila bosa; s podplati je čutil vsako neravnost in vsako zrno peska pod prsti. Štiri mesece so minili – štiri mesece brez zvoka helikopterjev in brez vibracij tehnologije v zapestju. Čas se je počasi pretakal skozenj kakor voda skozi pesek, izpiral sledove panike ter pustil za seboj le tiho, neprekinjeno pozornost. Kao ga ni popeljal v dvorano ali na prosto; peljal ga je pod zemljo, v kripto pod glavnim templjem, kjer je zrak dišal po stoletnem prahu in pepelu iz nekega drugega časa. Stene so bile prekrte s freskami božanskih bojevnikov z izrazom neumornega mirovanja na obrazih. Sredi prostora je ležala ogromna, črna kamnita plošča, gladka kot vodna površina v brezvetrju. »Kamen srca,« je rekel Kao. »Edini zvok, ki ga slišiš, je tvoj lastni. Edina svetloba, ki jo vidiš, je tista, ki jo prineseš s seboj.« Naloga je bila preprosta in hkrati neskončno težka: sedeti brez gimanja in brez spanca dvanajst ur. Luka je sklenil noge v lotos ter roke položil na kolena z dlanmi, obrnjenimi navzgor. Prve ure so bile peklenske. Mravljinici so ga spreletavali po hrbtu, sklepi so protestirali, misli pa so divjale kot ujeta žival. Prikazovali so se mu prizori: eksplozija na postaji Waterloo, Elena, ki se spremeni v svetlobo, in moški z brado iz drugega sveta, ki stoji ob robu gozda. Vsak spomin je prinašal s seboj val adrenalina, ki ga je njegovo telo hotelo spremeniti v beg ali napad. A telo se ni smelo premakniti, dihanje pa je moralo ostati enakomerno. Kao je sedel ob steni z zaprtimi očmi, nepremično. Bil je kot živa stena, ki je odbijala Lukov notranji nemir in ga vračala k njemu. Peto uro se je zgodil prelom. Nelagodje ni izginilo, ampak je postalo del njega – kot bi živel v središču neprekinjenega potresa in se navadil na tresenje tal pod nogami. Misli so se mu umirile, a ne zato, ker bi jih ukrotil, temveč zato, ker jih je opazoval, kako prihajajo in odhajajo, ne da bi se vanje vpletal. V tem prostoru nepristranskega opazovanja je začutil nekaj drugega: či v njem ni bil več le topli val v trebuhu, ampak je postal celoten svet. Objemal je vsako celico, vsak živec in vsako kost. Krožil je po meridianih, ne da bi ga Luka usmerjal, kakor kri, ki teče po telesu brez našega privoljenja. Nato je začutil pritisk – a ne v mišicah, ampak v sami strukturi zraka okoli sebe, kot bi nekdo nevidno roko pritisnil na njegove prsi. Pogledal je Kao. Starec je še vedno sedel nepremično, a zdaj je imel oči odprte in so gledale naravnost v Luko. Brez besed in brez gimanja je Kao usmerjal svoj lastni či proti njemu – ne kot napad, temveč kot preizkus. Tlačni val je postajal vse močnejši. Luki je zastajal dih, a ni ga bilo strah. Pojavilo se je

samo zavedanje: če se bo uprl ali poskušal to silo odbiti, bo izgubil. Če se bo prestrašil in umaknil, prav tako. Edina pot naprej je bila preprosto biti in dovoliti, da val steče skozenj.

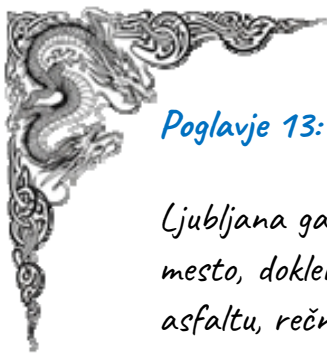
Zaprl je oči. Osredotočil se je ne na pritisk, temveč na tok energije v sebi. Dovolil je, da se oba valova – Kao in njegov – srečata v njem, ne da bi storil karkoli. In nenadoma je pritisk izginil. Ni se odbil in ni ga premagal; preprosto se je izgubil v njegovi lastni, neizčrpni globini. Odprl je oči. Kao je pokimal, samo enkrat, nato pa zaprl oči in nadaljeval z meditacijo. A Luka je vedel, da je preizkus prestal. Dvanajsta ura je minila, ko se je megla zunaj že dvigala. Ko je vstal, so mu noge otrdele, a ni čutil bolečine – le hladno, enakomerno utripanje energije po vsem telesu. Kao ga je popeljal ven, na vrh stare pagode, od koder se je videlo celotno dolino. »Zdaj veš, kje je vir,« je rekel. »In veš, da ti ga ni treba uporabljati. Samo bodi.« Naslednji korak niso bile več vaje, temveč izzivi. Luka je moral hoditi po ozki bambusovi deski, razpeti nad skalnatim breznom – a ne z ravnotežjem, temveč s popolno osredotočenostjo čija v stopalih, ki ga je povezoval z desko in skalo pod njo. Moral je stati pod slapom ledeno mrzle vode, medtem ko so menihi metali vanj majhne kamenčke – ne da bi se umaknil ali trznil, temveč z občutkom, da kamni padajo skozenj, ne pa nanj. Vsak dan je njegova pozornost postajala bolj izostrena, njegova energija pa bolj gosta in prisotna. Nekega večera, ko je sedel v svoji celici in držal vijolični kamen, se je zgodilo: kamnova svetloba ni več le utripala, ampak je začela svetiti z enakomerno, stabilno svetlobo. In Luka je čutil, kako se ta svetloba zлива z njegovim lastnim čijem. Ni ga povečala, ampak mu je dala usmeritev – kakor bi kompas nenadoma našel sever. V tistem trenutku je vedel: vedel je, da vijolični kamen ni le spomin, ampak ključ. Pa ne do drugega sveta, temveč do drugega stanja bivanja. In to stanje je bilo zdaj v njem. Ko je naslednje jutro prišel v glavno dvorano, ga je Kao ustavil na vratih. Njegove oči so bile resne. »Čas je,« je rekel, ne da bi pojasnil kaj več. Peljal ga je do središča dvorane, kjer je na tleh ležala velika, razprostrta svila s kroglicami, od katerih je bila vsaka velikosti otroške glave. Petintrideset jih je bilo. »Yin in Yang,« je rekel Kao. »Tema in svetloba. Moško in žensko. Vse stvari imajo dve naravi. Tudi či.« Pokazal je na krogle. »Dvigni jih. Vse hkrati. Ne z mislijo, ampak z nemišljenjem.« Luka je zaprl oči. Ni poskušal dvigniti krogel; samo dihal je. In v dihanju je čutil, kako se njegov či širi iz njega kakor val, ki se razlega po površini ribnika. Ni silil in ni ukazoval; samo dovolil je, da energija doseže krogle in jih objame. Ko je odprl oči, je vseh petintrideset krogel lebdelo v zraku, vsaka v svojem točno določenem položaju, kot del nevidnega, kompleksnega vzorca. V dvorani ni bilo zvoka razen tihega šumenja energije, ki je vibrirala v zraku. Kao je dolgo gledal lebdeče krogle, nato pa se je obrnil k Luko. Na njegovem obrazu ni bilo niti navdušenja niti presenečenja – samo globoko, stoletno razumevanje. »Zdaj si

pripravljen,« je rekel. »Ne zato, ker si se naučil uporabljati moč, ampak zato, ker si se naučil, da je ne potrebuješ uporabljati. Zdaj jo imaš. Vedno. V vsakem dihu, v vsakem utripu.« Stopil je bližje in njegov glas je postal še tišji, skoraj šepet. »Sindikat lovi moč, Luka. Lovijo nadzor. Tebi pa ni treba loviti ničesar. Tvoje orožje je že v tebi. In ko se vrneš v njihov svet...« za hip je zamižal, »...ne boš bežal in ne boš se skrival. Samo hodil boš in vsak korak bo premikal svet pod tabo na način, ki ga ne bodo mogli razumeti.« Luka je spustil kroglo. Padle so na svilo brez zvoka. V njegovem srcu ni bilo več strahu in ni bilo več jeze – le tiho, neomajno prepričanje, ki je bilo trše od granita. Vedel je, da je čas in da se mora vrniti. Ne kot tujec v lastnem svetu, ampak ako človek, ki nosi svojo lastno resničnost s seboj. In ko je stopil iz dvorane v jutranjo svetlobo, je bila njegova hoja drugačna: trdna in prisotna. Vsak korak je bil utrip čija, ki je bil zdaj popolnoma njegov.

Poglavje 13: Ljubljanska megla in fuzija senc

Ljubljana ga je sprejela s tisto težko, mlečno meglo, ki se jeseni prikrade z Barja in požre mesto, dokler od njega ne ostanejo le motne silhuete uličnih svetilk. Dišalo je po vlažnem asfaltu, rečni rji Ljubljanice in daljnem vonju po kurjavi iz starih meščanskih hiš. Za Luko to ni bil več le vonj doma; bil je vonj po novem bojišču. Njegovi težki škornji so mehko, skoraj neslišno stopali po spolzkih mačjih glavah Tromostovja. Njegova hoja je bila zdaj drugačna – vsak korak je bil usklajen s težnostjo, stabilen in zakoreninjen, kot ga je naučil Kao. V desni roki, popolnoma mirni in prožni, je v žepu plašča stiskal mali vijoličasti kamen. Njegov utrip je bil v popolni sinergiji z ritmom njegovega dantiena.

Sistem pa ga je že čakal.

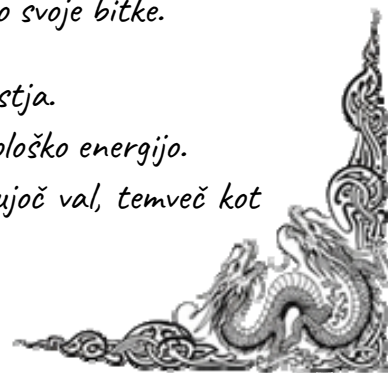
Mreža nad mestom

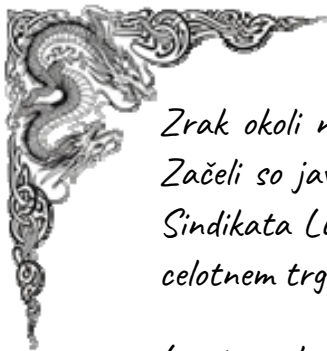
Ko je stopil proti Prešernovemu trgu, je v zraku začutil tisto znano, suho statiko. Ni je zaznal z očmi, temveč s spremenjenimi živci v zapestju, ki so delovali kot biološki osciloskop. Nadzemna mreža Sindikata je bila v Ljubljani tiha, a gosta. Na fasadi frančiškanske cerkve in ob robovih secesijskih stavb so utripale miniaturne optične leče – napredni skenerji, umerjeni na kvantni podpis njegovega vsadka. »Tarča je lokalizirana v kvadratu 46,« je zašumelo v nevidnem frekvenčnem pasu, ki ga je Lukov um zdaj prestregel brez naprave. »Vzorec hoje se ujema s subjektom z Waterlooja. Aktivirajte zaporo pod gradom.« Luka se ni ustavil. Ni mu bilo treba teči. Strah, ki mu je v Londonu poganjal kroglo v tilnik, je zamenjala hladna, prostrana praznina shaolinske meditacije. Vedel je, da so elektroni v njegovem telesu še vedno oblak verjetnosti. Če jih sistem opazuje, se strnejo v trdno tarčo. Če pa opazovanje onemogoči – postane duh. Trije operativci v civilnih oblačilih, a s prepoznavno taktično rigidnostjo v gibih, so stopili iz mraka uličice ob tržnici. Njihove roke so drsele pod suknjiče, kjer so počivali kinetični pospeševalniki.

Izginotje

Luka je globoko vdihnil. Potisnil je zrak globoko pod želodec, v samo jedro svoje bitke.

- **Korak prvi:** Umiril je elektromagnetni odmev poškodovanega zapestja.
- **Korak drugi:** Uskladil je frekvenco vijoličastega kamna s svojo biološko energijo.
- **Korak tretji:** S silo volje je sprostil chi navzven, a ne kot uničujoč val, temveč kot mehak, absorpcijski ščit.

Zrak okoli njega se je za delček sekunde zvil. Kvantni senzorji na stavbah so ponoreli. Začeli so javljati sistemsko napako, zlom simetrije in entropijsko zanko. Za optične leče Sindikata Luka ni več obstajal na določenih koordinatah; njegov položaj se je razpršil po celotnem trgu. *Postal je makroskopska superpozicija sredi Ljubljane.*

Lovci so planili naprej, orožje je tiho kliknilo v pripravljenost, a ko so stopili v gost mehur meglenega zraka, kjer je še sekundo prej stala moška silhueta, so objeli le praznino.

[SISTEMSKO OPOZORILO: Izguba koherence tarče] [Lokacija: Ljubljana - Center]
[Status: Subjekt razpadel v šum okolice]

Luka se ni teleportiral z eksplozijo svetlobe kot na Waterlooju. Preprosto prelil se je skozi prostor. Njegovi atomi so se premaknili med kapljicami megle, zunaj dosega meritve, zunaj dosega človeškega vida. Ko so operativci panično obračali glave, je bil on že daleč – stopal je po ozkih, temnih stopnicah, ki so vodile v starodavno podzemlje pod Grajskim gričem,

popolnoma svoboden, neviden in pripravljen na končni udarec proti jedru mreže. Izginil je s površine mesta, kot bi bil le *električni duh*, ki ga je ljubljanska noč za vedno pogoltnila.

Poglavje 14: Nevidna kulinarika svobode

Ljubljanska megla se je do jutra popolnoma umaknila, kot bi jo posrkal sam Grajski grič, nad mestom pa se je razpelo nenavadno jasno, milo nebo. Sončni žarki so staro meščansko arhitekturo obarvali v tople, zlate odteke, Tromostovje pa je zaživel v sproščenem ritmu torka. Luka je stal na stičišču Mestnega trga, z rokama globoko v žepih svojega dolgega, temnega plašča. V desni dlani je stiskal mali vijoličasti kamen. Njegov površinski sijaj je bil zdaj miren, enakomeren in popolnoma usklajen z utripom njegovega dantiena. Ko je prejšnji večer v varnem zavetju podzemnih rogov pod gradom kamen pritisnil ob globoko brazgotino na zapestju, se je zgodila končna fuzija. Preostanek Sindikatovega vsadka je zadušil globok, tihi implozivni tlesk, ki ga je Luka začutil bolj v kosteh kot v ušesih. Tantalova elektronika je dokončno umrla. Kamen je posesal zadnje sledi tuje tehnologije, nevtraliziral elektromagnetni odmev in pretrgal tisto nevidno nit, s katero so ga lahko izsevali sateliti. Zdaj je bil popolnoma prost. Za omrežje Sindikata Luka ni več obstajal; postal je makroskopska neznanka, duh, ki je izginil iz vseh živih podatkovnih baz. Mimo njega je stekla skupina turistov, tik za njimi pa so korakali trije moški. Luka jih je prepoznal v delčku sekunde. Kljub sproščenim civilnim oblačilom so se njihova telesa premikala s tisto strogo, preračunljivo vojaško simetrijo, ki jo imajo le operativci Sindikata. Njihovi pogledi so mrzlično švigali čez obraze mimoidočih, a v Ljubljani niso imeli njegove fotografije. Iskali so le prenosni signal vsadka in specifičen, paničen korak bežeče tarče. Luka pa je s shaolinskim obvladovanjem telesa svoj korak popolnoma spremenil v mehak, ležeren hod domačina. Luka se je lahkotno nasmehnil. Stopil je neposredno v njihov korak in se z ramo skoraj neopazno oplazil ob prvega lovca. Z gibom, ki je bil hitrejši od človeškega očesa – izpiljenim v mesece trajajoči tišini samostana Songshan – mu je v zunanji žep vetrovke potisnil zložen listek papirja. Enako je storil drugemu ob Robbovem vodnjaku in tretjemu tik pred prehodom na Plečnikovo tržnico. Ko so se lovci čez nekaj minut zmedeno ustavili, ko so začutili tuj predmet v žepu, so iz njih izvlekli preproste bele lističe. Na njih je bila v tekoči angleščini z roko napisana le ena drzna, izzivalna vrstica:

»Luka je tukaj. A vi gledate v napačno smer.«

Operativci na trgu so panično trznili, začeli pritiskati na svoje nevidne ušesne slušalke in se divje ozirati naokoli, a Luka je bil že daleč. Prvič po dolgem času ni tekel. Užival je v vsakem vdihu. Sprehodil se je med vrstami lesenih stojnic na osrednji tržnici, kjer je dišalo po domačem medu, suhem cvetju in svežih češnjah. Kupil je pest sadja, prisedel na rob

kamnitega Plečnikovega stebra in pustil, da se sladkost razlije po njegovih ustih. To je bil okus resnične svobode.

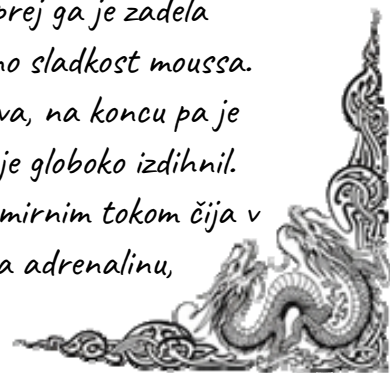
Slaščičarna ob reki

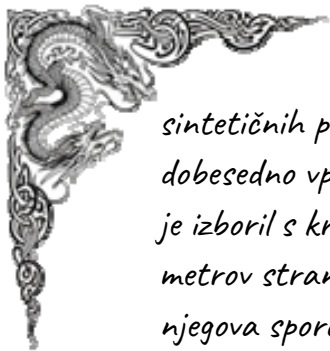
A prava kulinarčna želja ga je vodila naprej, stran od vrveža tržnice, proti nabrežju Ljublanice. Njegov korak se je ustavil pred staro, elegantno slaščičarno, skrito v senci mogočnih kostanjev. Skozi odprta vrata je vel topel, omamen val, ki je Luko v hipu prestavil v povsem drug svet – svet, kjer ni bilo prostora za strah, orožje ali kvantne razpade. Dišalo je po pravi, težki belgijski čokoladi, mletih lešnikih, vaniljevi kremi in sveže praženi kavi.

Luka je stopil v notranjost. Slaščičarna je bila opremljena v mešanici secesijskega stila in moderne elegance. Sedel je v kot ob oknu, od koder je imel popoln pregled nad ulico, hkrati pa je ostal skrit v prijetni senci.

Ko mu je natakarica prinesla jedilni list, so njegove oči takoj ujete hišno specialiteto, izpisano z zlatimi črkami: **Čokoladne sanje**. Ko je sladica prispela na mizo, je Luka za trenutek le nepremično sedel in jo opazoval, kot bi šlo za dragocen artefakt iz druge dimenzije. Na elegantnem porcelanskem krožniku je počivala popolna, bleščeča krogla iz temne čokolade, ki je pod svetlobo lestenika odsevala kot ogledalo. Natakarica je nato iz majhnega vrčka čez kroglo prelila vročo, gosto čokoladno omako s pridihom domačega ruma. V tistem trenutku se je zunanji oklep z mehkim, vročim vzdihom začel topiti in se sesedati vase. Razkrila se je bogata notranjost: žameteni čokoladni mousse z visoko vsebnostjo kakava, osvežilen vložek iz divjih gozdnih borovnic in hrustljava podlaga iz zlatega lešnikovega biskvita. Luka je vzel majhno srebrno žličko. Njegova roka, ki se je v Londonu tako divje tresla zaradi vnetih živcev, je bila zdaj popolnoma mirna. Počasi je zajel popoln grizljaj – malo vroče preliwa, zračnega moussa in kiselkastih borovnic.

Ko je žličko ponesel v usta, je zaprl oči. Svet okoli njega je v tistem trenutku utihnil. To ni bil kvantni mehurček superpozicije, ki bi ustavil čas s silo tehnologije; to je bil mir, ki je izvirал iz čiste prisotnosti. Okus je bil intenziven, skoraj omamičen. Najprej ga je zadela prijetna gorčica temne čokolade, ki se je takoj stopila v kremasto, mlečno sladkost moussa. Nato je eksplodiral svež, kiselkast sok borovnic, ki je prerezal težo kakava, na koncu pa je na zobeh prijetno počila hrustljava korenina lešnikovega biskvita. Luka je globoko izdihnil. Čutil je, kako se toplota sladice pretaka po njegovem telesu in se zliiva z mirnim tokom čija v njegovem trebušnem dantienu. Dolge mesece je njegovo telo delovalo le na adrenalinu,

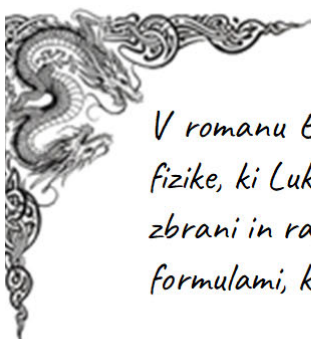
sintetičnih proteinih in mrzli vodi v begu pred smrtjo. Zdaj pa je vsaka celica v njem dobesedno vpijala to bogato, zemeljsko energijo. Bil je to okus civilizacije, okus miru, ki si ga je izboril s krvjo in voljo. Skozi veliko stekleno okno slaščičarne je opazoval ulico. Le nekaj metrov stran, na nasprotnem bregu Ljublanice, sta se tista dva lovca, ki sta prejela njegova sporočila, živčno pogovarjala in kazala proti Tromostovju. Bila sta ujeta v svojem lastnem svetu števil, ukazov in nenehne napetosti. Nista opazila moškega, ki je sedel ob oknu, počasi užival v vsakem grizljaju čokoladnih sanj in pil močan, črn espresso. Luka je položil žličko na prazen krožnik in popil zadnji požirek kave. Na njegovem obrazu je igral miren, neomajen nasmeh. Sindikat ga je morda ustvaril kot orožje, Shaolin ga je spremenil v modreca, a Ljubljana mu je vrnila tisto najpomembnejše – vrnila mu je človečnost. Boj z mrežo še zdaleč ni bil končan, a to popoldne je bilo njegovo. In čokolada je imela okus po zmagi.

© Luka Korošec 2026

V romanu *Električni duh* se prepleta več naprednih konceptov iz kvantne in teoretične fizike, ki Luki omogočajo njegove neverjetne sposobnosti ter tehnološke preskoke. Spodaj so zbrani in razloženi ključni fizikalni pojmi iz besedila, opremljeni z ustreznimi matematičnimi formulami, ki pomagajo razumeti delovanje teh pojavov.

1. Kvantna superpozicija (Makroskopska superpozicija)

- **Kje v tekstu:** Luka sproži generator makroskopske superpozicije, ki celotno okolico ujame v stanje, kjer vse možnosti obstajajo hkrati, dokler se sistem ne odloči za končni izid. Na koncu zgodbe v Ljubljani povzroči tudi kvantni zlom senzorjev in se razprši v makroskopsko superpozicijo.

- **Fizikalna razlaga:** V kvantni mehaniki lahko sistem obstaja v več stanjih hkrati (superpozicija). Šele ob meritvi ali interakciji z okolico (opazovalni senzorji) pride do kolapsa valovne funkcije v eno samo, klasično realnost.

- **Formuli**

$$\psi = \alpha|0\rangle + \beta|1\rangle$$

- Časovni razvoj tega stanja določa **Schrödingerjeva enačba:**

$$i\hbar \frac{\partial}{\partial t} |\psi(t)\rangle = \hat{H} |\psi(t)\rangle$$

2. Kvantni preskok in nestabilnost atomskih vezi

- **Kje v tekstu:** V laboratoriju Luka ugotovi, da je njegova atomska struktura zaradi kvantnega skoka postala nestabilna in da so se vezi (ki jih drži močna jedrska sila), ki ga držijo skupaj, razrahljale.

• **Fizikalna razlaga:** Kvantni preskok pomeni takojšen prehod kvantnega sistema (npr. elektrona) iz enega energetskega stanja v drugega brez vmesnih faz. Če se tak preskok zgodi na makroskopskem nivoju (Luka se teleportira skozi črvino), to drastično spremeni energijsko bilanco atomskih vezi.

• **Formula:** * Spremembo energije ob kvantnem preskoku določa Planck-Einsteinova zveza:

$$\Delta E = E_2 - E_1 = h\nu$$

3. Antimaterija in anihilacija

• Kje v tekstu: Luka in umetna inteligenca Elene Vance uporabita antimaterijo, s katero uničita napadalce, preden skočita v portal.

• **Fizikalna razlaga:** Antimaterija sestoji iz antidelcev, ki imajo enako maso kot navadnidelci, a nasproten naboj. Ko pride delec v stik s svojim antidelcem (npr. elektron in pozitron), nastopi proces anihilacije – celotna masa obeh delcev se pretvori v čisto energijo v obliki gama sevanja.

• **Formula:** * Izkoristek energije pri popolni pretvorbi mase v energijo opisuje slavnita Einsteinova enačba masno-energijske ekvivalentnosti:

$$E = mc^2$$

4. Gravitacijsko podaljšanje časa (Črne luknje)

• Kje v tekstu: Orbitalno postajo poganja umetna črna luknja, ki ukrivlja prostor-čas.

Zaradi počasnejšega teka časa blizu črne luknje se zunanje čete za Luko premikajo z blazno hitrostjo.

• **Fizikalna razlaga:** Splošna teorija relativnosti pravi, da močna gravitacijska polja (kot je tisto okoli črne luknje) ukrivljajo prostor in čas. Opazovalec v močnem gravitacijskem polju doživlja, da čas zanj teče počasneje v primerjavi z opazovalcem, ki je dlje v stran.

• **Formuli:**

o Velikost črne luknje določa njen Schwarzschildov radij (meja horizonta dogodkov):

$$R_s = \frac{2GM}{c^2}$$

Gravitacijski podaljšek časa (dilatacija) se izračuna kot:

$$t' = t \sqrt{1 - \frac{R_s}{r}}$$

5. Entropija in termodinamika

• Kje v tekstu: Elena svetuje Luki, naj izkoristi entropijo proti sovražnim plovilom, saj njihovi sistemi zaradi hitrega delovanja v časovnem zamiku prehitro proizvajajo odpadno energijo.

• **Fizikalna razlaga:** Drugi zakon termodinamike določa, da v zaprtem sistemu skupna

entropija (mera za nered ali nerazpoložljivost energije za koristno delo) vedno narašča. Hitro delovanje in pretvorba energije neizogibno vodita do izgube energije v obliki toplote (odpadna energija), kar privede do termodinamičnega zloma sistemov.

• **Formuli:**

◦ Boltzmannova formula za statistično entropijo:

$$S = k_B \ln \Omega$$

(kjer je k_B Boltzmannova konstanta, Ω pa število možnih mikroskopskih stanj sistema).

Sprememba entropije pri prenosu toplote:

$$\Delta S \geq \frac{Q}{T}$$

(kjer je Q izmenjana toplota in T absolutna temperatura).

6. Teorija strun (Vesoljske strune)

• Kje v tekstu: Elena Luki razloži, da sta se povezala oziroma da so ju našli preko povezave vesoljskih strun.

• **Fizikalna razlaga:** Teorija strun predpostavlja, da osnovni gradniki vesolja niso točkasti delci, temveč enodimenzionalne nihajoče strune. Različni načini nihanja teh strun se kažejo kot različni osnovni delci in sile v naravi.

• **Formula:**

◦ Gibanje fizikalne strune skozi prostor-čas opisuje Nambu-Gotov akcija (ki

minimizira površino svetovne ploskve, ki jo struna

$$S = -\frac{T_0}{c} \int d\sigma d\tau \sqrt{-\det(\gamma_{ab})}$$

(kjer je T_0 napetost strune, σ in τ sta koordinati na površini strune, γ_{ab} pa je inducirana metrika na tej ploskvi).